

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. Stane za Jugoslavijo 5 Din., za Primorje 5 lir, za Avstrijo 200 K, za Ameriko 1 dolar. — Naročnino in darove sprejema upravnishvo, Jugoslov. fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljnjo številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za april 1922.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Evharistične zveze.

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Sobota	Hugon, šk.	Naše družine	Konjice	Gomilsko
2	Nedelja	Tiba ned.	Spokorni duh	Sv. Tvoj. p. C.	Reka
3	Poned.	Rihard, šk.	Ljubezen med narodi	Predvor	Konjice
4	Torek	Izidor, šk.	Duhovski narnščaj na Hrvatskem	Nem. Loka	
5	Sreda	Vinc. Fer.	Domači misijoni	Dobropolje	Prihova
6	Četrtek	Sikst, p.	Sv. oče Pij XI.	Leskovica	
7	Petek	D. M. 7. žal.	Češčenje žalostne M. D.	Zaplana	Čadram
8	Sobota	Albert, šk.	Naši škofje	Suhorija	
9	Nedelja	Cvetna ned.	Zmagoslavje sv. Cerkve	Brezje	Loče
10	Poned.	Ecehiel	Zakrknjeni grešniki	Podbrezje	
11	Torek	Leon I. p.	Ponižanje sovražnikov sv. Cerkve	Blagovica	Kunig. n. P.
12	Sreda	Zenon	Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani	Vrhnika	
13	Četrtek	Vel. četrtek	Vsakdanje sv. obhajilo	Vrhpolje p. M.	Špitalič
14	Petek	Vel. petek	Ljubezen do križa	Sv. Lenard	
15	Sobota	Vel. sobota	Vztrajnost v veri	Kamnik	Zreče
16	Nedelja	Velika noč	Duhovno vstajenje	Krani	Ziče
17	Poned.	Vel. poned.	Pravo veselje	Motnik	Skomarje
18	Torek	Apolonij, m.	Izpreobrnjenci iz angleške cerkve	Šturje	Stranica
19	Sreda	Leon IX., p.	Zedinjenje pravoslavnih z Rimom	Št. Jurij p. Šur.	Kebelj
20	Četrtek	Marcelin, šk.	Vrnitev protestantov v sv. Cerkev	Ihan	Sv. Jern. p. L.
21	Petek	Anzelin, šk.	Apostolski duh duhovnikov	Dobrnice	Vel. Ned.
22	Sobota	Soter in Kaj	Naši dijaki pod Marij. praporom	Gorje	
23	Nedelja	Bela ned.	Prvoobhajanci	Šmihel red.	Ormož
24	Poned.	Jurij, muč.	Naši vojaki	Stara Loka	
25	Torek	Marko, ev.	Dobra letina	Cerklje	Bol. v Orm.
26	Sreda	Klet, p.	Misijoni med pogani	Podgrad	Sv. Duh
27	Četrtek	Peregrin	Evharistična zveza nar. v sv. Duhu	Nevlja	p. Sredičču
28	Petek	Pavel od Kr.	Apostolski duh vernikov	Čatež p. k.	Sv. Miklavž
29	Sobota	Peter, m.	Še neopravljena velikon. izpovedi	Št. Jurij pod K.	pri Ormožu
30	Nedelja	Katarina Sij.	Ljubezen do cerkve. Umrli v aprilu.	Stari trg p. L.	Svefinje

V molitev se priporočajo: Frančiška Golčer iz Gotovelj in Jožef Jezernik iz Žalca. — A. Ž. priporoča svojo sestro, da bi se sprepobrnila in zveličala. — R. R. svojega brata in sestro, za sprepobrnjenje in hišni mir. — F. V. v neki veliki dušni in telesni stiski in potrebi (sv. maša je že opravljena). Neka družbenka iz Gradca za vdanost v voljo božjo v dušnih težavah in za dar gorečnosti. — Neko dekle, zašlo na slabo pot. — Neka oseba za vdanost in potrpežljivost, gorečnost in stanovitnost. — Neka oseba za ozdravljenje hude bolezni, svojo bolno mater in brate. — Neka oseba v važni zadevi. — Neko dekle za zdravje, redovni poklic, dušni mir in rast v čednostih. — Neka družina, da bi živela v miru in milosti božji.

Zahvale. Zahvaljujem se srčno presvete-mu Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu Padovanskemu za veliko milost, ki mi jo je izkazal. Dolgo vrsto let sem k njemu molila,

in ko sem si izvolila življenjski cilj, se mi je zdelo, da se je vse zoper mene zarotilo. Vsak dan je prinesel s seboj novo bridkost. Kadar se mi je zdelo, da je vse zame uničeno, takrat sem mu najbolj zaupala. Ne zastoj! Uslišal me je. Vse mi je naklonil, kar sem ga prosila. Bodi mu zato izrečena prisrčna zahvala! Njemu bodi posvečena tudi moja nadaljna usoda! L. dr. C. — H. Čede iz Celja sv. Ant. Pad. za večkratno uslišanje v raznih potrebah. — Kristina Premrl blaženi Tereziji od Deteta Jezusa za pomoč in ozdravljenje v bolezni.

Zahvaljujejo se: Ivan Lavrič lurški Materi božji. — Antonija Repovš Mariji Pomočnici na Brezjah. — Mar. družbenka za večkratno uslišanje, posebno za ozdravljenje po srečni operaciji. — Srčna hvala lurški Materi božji, da je bila pravočasno previdena s sv. zakramenti za umirajoče oseba, ki že dolgo ni izpolnjevala verskih dolžnosti. M. Š.

BOGO LJUB

Kaj ni pobožnost.

Brez ljubezni ni pobožnosti. To smo zadnjič rekli in to si za zmirom dobro zapomnimo!

Bilo bi potrebno in vredno o ljubezni pisati še kaj več. O ljubezni do bližnjega namreč, ki je znak in merilo ljubezni do Boga. Da vidimo, kolika je cena, kolika moč, kolika lepota te ljubezni pred Bogom in pred ljudmi. Ljubezen je cvet in sad pobožnosti. V ljubezni je obsežena vsa pobožnost. Brez ljubezni ni nobene pobožnosti — kakor brez solca nobenega življenja na svetu.

Pa kakor me mika, o tem še dalje pisati in razmišljati, vendar moramo to odložiti za pozneje. Zdaj zaenkrat je naš namen ločiti pleve od pšenice, pravo od napačne pobožnosti, dokončati to, kar smo v prvi letošnji številki začeli: Kaj je prava in kaj napačna pobožnost. Napačne pobožnosti je, kakor smo že rekli, na svetu veliko. In mnogim, ki bi bili radi pobožni, pa ne znajo biti, je treba pokazati, v čem se motijo, v čem naj nikar ne vidijo in ne iščejo pobožnosti.

Par zgledov, kaj pobožnost ni!

Prvi prizor. Koncu nesrečnega meseca julija l. 1914, ko je vojska izbruhnila, in je bilo veliko vojaštva v Ljubljani, so bili po ljubljanskih vogalih nabiti veliki lepaki, ki so vabili vojake v stolno cerkev k pridigi, ki bo nalašč zanje. Res je prišlo teh ubogih revežev, ki so bili obsojeni na smrt, polno cerkev. Može so stali sredi cerkve in ob straneh ter sedli po klopih, — kolikor je bilo praznih. Toda najlepši prostor v cerkvi, srednje klopi so imele zasedene — kdo? Ženske!... O ti ljuba pobožnost! Pomislite vendar! Ti ubogi možaki, tako potrebni božje besede, tako potrebni počitka, pridiga namenjena njim, le njim, pa bi jo jim skoro rade odjedle — »pobožne« ženske, ki slišijo gotovo vsako nedeljo najmanj dve. Saj naj bi jo nazadnje

poslušale, vkolikor je prostor, a najlepša mesta zasesti poklicanim, toliko razuma bi vendar morale imeti tudi priproste osebe, da to ne gre! Saj je gorečnost za poslušanje božje besede lepa reč. Bog varuj, da bi žensk pri pridigah ne bilo! A dve poglavitni čednosti sta modrost in zmernost. Brez teh gorečnost ni več gorečnost, ampak kaj drugega. Vse, kar je prav in vse ob svojem času! — Vidite, to ni prava pobožnost, ampak nekaj drugega: pobožna radovednost in vsiljivost.

Drugi prizor. Na B.... smo imeli tridnevnicu ali duhovne vaje. Na vrsti so bili fantje. Res je bilo fantov pripravljenih za sv. obhajilo čeden trop, po klopih, tudi v prvih klopih so sedeli. A kdo se ti zakadi prvi k obhajilni mizi? I, seveda ženske, te prelube ženske! Zastavile so celo obhajilno mizo, in ko so one opravile, so šele smeli fantje blizu. Seveda naši fantje v cerkvi niso tako korajžni in urni, kakor v gostilni in tudi pri delu; prečudno so boga-boječi, okorni in počasni (frazen, kadar ven lete). A toliko potrpežnja bi ženstvo že smelo imeti, da bi — če že drugikrat ne, vsaj takrat, ko je za moške posebe oznanjeno — počakale, da se možki razmajejo, vzdignejo in opravijo, potem šele pride vrsta nanje.

No, pa to se ni zgodilo samo enkrat, to se dogaja vedno in vedno. Napovedano je skupno obhajilo fantovske M. družbe ali Orlov. Pa se ti že morajo ženske prav nofter med fante pomešati! Ne zamerite, ljube moje, to ni pobožnost in gorečnost, to je nered in vsiljivost, ki ni na mestu. Vse ob svojem času!

Tretji prizor. Ljudje so že v cerkvi in pridigar na prižnici. Že govori in verniki ga verno poslušajo. Kračmanova mati, bogata in pobožna žena, pa je prišla prepozno v cerkev. Kje se je zamudila ali kaj jo je zadržalo, tega ne vemo. Ali je

zaspala ali kali, to ni znano, samo to vidimo, da je zamudila. Zdaj se ti pa riže skozi vso množico, coklja glasno po lesenem tlaku, da po cerkvi odmeva, vsa cerkev jo gleda, pridigarja in poslušalce moti, — nje pa to prav nič ne moti, ona se riže naprej, kajti sedež ima spredaj pred oltarjem. In ko se srečno prerije do njega, se ji mora Kureževa Marijana, uboga gostija, ki nima svoje klopi, umakniti, da ona mogočno sede noter. — Tudi ta prizor se velikokrat ponavlja in ga neredko opazujemo s prižnice. O, ti preljuba »pobožnost«, kako si ti neljubezniva! — Prvič: Ko bi jaz božjo službo, posebno še pridigo zamudil, bi ostal v zadnjem kotičku, ker bi me bilo sram, da bi me cela cerkev gledala, kako sem zamudil. Ne hotel bi siliti naprej, kakor mnogi rižejo, da jih cela cerkev vidi, kako zamujajo, pa še hočejo imeti boljša mesta. Drugič bi se bal ljudi in pridigarja moliti. Tretjič pa te klopi, ta sedež! Kaj menite, ali bi bila taka nesreča, ko bi enkrat sedela v klopi Kureževa Marijana namesto Kračmanove gospodinje?! Ali tole presedanje ne diši nekoliko po farizejščini? Saj je Jezus očital tem možakom, da »si prve sedeže izbirajo«. In kar je grajal Jezus takrat, to je graje vredno tudi danes. — Ti plačani sedeži v cerkvi, ta reč meni sploh ni popolnoma všeč. V cerkvi bi morala biti enaka pravica za vse. No, pa tega seveda ne bomo pre naredili. Cerkev potrebuje dohodkov, in to je eden najboljših dohodkov. A jaz bi pustil v vsaki cerkvi par ali vsaj eno klop na vsaki strani za stare in bolehnne siromake, ki ne morejo plačati. Denar vendar v cerkvi ne sme biti vse. Rajši bi bogatinom plačilo toliko bolj navil. — In s tem, da sedež plačaš, ni rečeno, da nikoli ne sme kdo drug namesto tebe sedeti. Saj so cerkveni sedeži, čeprav pri dražbi časih gredo zelo visoko, razmeroma še vedno zelo nizko plačani. Za nekaj kron — pa sediš celo leto. Pomislite, kako dragi so v primeri s tem sedeži pri veselicah po dvoranah!

Vidite, taka vsiljivost pri božji službi ima sicer vid ez pobožnosti, a pobožnost to ni, to je le samoljubje. Če ti prepuštiš enkrat svoj sedež drugemu, če pri obhajilni mizi daš prednost drugim, posebno pa če pri spovednici odstopiš svoje mesto drugemu, bolj potrebnemu, je to Bogu brez primere bolj všeč, kakor vsa tvoja molitev, ki jo tisti dan opraviš. S tem pokažeš, da znaš kaj čednosti. In brez čednosti, smo rekli, ni pobožnosti. Če daš drugemu prednost, je v tem obeseženih več čednosti, posebno one tri najpotrebnejše: ponižnost, potrpežljivost in ljubezen do bližnjega. S tem pokažeš, da bližnjega res ljubiš kakor samega sebe.

In vidite, ljubi moji bogoljubi, v tem oziru se bo treba veliko poboljšati! Po naših cerkvah se moramo privaditi malo več krščanske olike. Po cerkvah opazimo mnogo nelepega samoljubja, ki se ogrija s plaščem pobožnosti. To bo treba nekoliko predrugačiti. Ravno narobe naj bi bilo, kakor je bilo doslej! Ne vsak naj bi se skušal, kako bo druge odrinil in prehitel, amapak pobožni ljudje naj se skušajo, kako bi drug drugemu prednost dajali! Po naročilu apostolov: »Z bratovsko ljubeznijo se ljubite, s spoštovanjem drug drugega prihitevajte!« (Efež. 12, 10).

Posebno ti, pobožni ženski spol, boš moral tukaj malo odnehati! Naša pobožnost — če vzamemo ljudstvo v celoti — ima namreč eno veliko veliko napako. Pobožnost naša je namreč le preveč samo ženska in premalo moška. To je vsaj taka napaka, kakor če ima človek eno nogo krajšo, pa veliko krajšo, kakor drugo. Kako tak človek hodi? Saj veste, šepasto, kruljevo. Tudi pobožnost našega ljudstva je v tem oziru šepasta. Skušajmo jo ozdraviti! Tudi ve, ženske, boste morale pri tem pomagati. Ali boste?

O tem prihodnjic

Krščanska dobrodelnost — naj živi!

Brez ljubezni ni pobožnosti, ni krščanstva. »Ljubezen pa je dobrotljiva,« pravi sv. Pavel. »Če kdo vidi svojega brata v potrebi, pa zapre svoje srce pred njim, kako prebiva ljubezen božja v njem?« vprašuje sv. Jakob.

Zakaj ima naša vera tako malo moči? Zatv ker imamo premalo ljubezni,

Več ljubezni v srcu, pa bodo sadovi vere vse drugačni, lepši! Vera brez del je mrtva. Taka vera nima veljave. Le vera, ki poganja lepe cvetove in rodi lepe sadove krščanskih del, si osvaja srca, si pridobi ugled in spoštovanje.

V teh naših časih, ko ima vera sama na sebi tako malo veljave, mora-

mo bolj ko kdaj pokazati v dejanju, da vera ni prazna reč, ne sama vnanjost. Da je marveč nekaj lepega, koristnega, dobrotornega; da ni luna s svojo blede, a mrzlo svetlobo, marveč solnce s svojo žarko, toplo, oživljajočo lučjo.

Dobrodelnost je nekaj modernega, v dobrem pomenu modernega. Ne vse, kar je moderno, je slabo. Če je veliko modernega slabega, naj bo pa še kaj dobrega! Povsod, kjer so krščanski napredni, se pridno gibljejo na tem polju. Tudi mi ne smemo zaostajati za drugimi, če nočemo biti nazadnjaški!

Že med vojsko smo se začeli v tem oziru malo malo živahnejše sukati. Ustanovila se je »Dobrodelnost«, ki je začela vzbujati zanimanje za dela usmiljenja. Po vojski pa beda ni ponehala, ampak narasla in bo še naraščala. Zato moramo storiti še več ko dozdej. Dobrodelnost se mora še razširiti, v podrobno izpeljati in v celoti združiti, vsestransko organizirati.

Enkrat je bilo v »Bogoljubu« že tiskano obširno navodilo, kako naj se po vsej deželi v vsaki fari oživi in uredi dobrodelnost, kako naj delajo dobrodelni odseki ali odbori. Na tisto naše vabilo in navodilo ni bilo posebnega odziva. Zato hočemo to znova začeti buditi, bodriti, priporočati. Povsod je dobrodelnost potrebna, povsod kaj v ta namen storite, se združite, potem pa — da bomo vsi skupaj združeni — pridružite se ljubljanski »Dobrodelnosti«.

Predvsem prosimo dobrodelne odseke Marijinih družb, katerih je naštetih v Misijonskem koledarju 50, naj pristopijo kot člani k »Dobrodelnosti«. Ravnotako vse druge dobrodelne organizacije. Pa tudi posamezniki kakor tudi cele občine, posojilnice in drugi zavodi so povabljeni, da pristopijo. Članarina znaša 10 K. Vsi, ki ste vpisani kot člani, vsi, ki ste prejeli »Dobrodelno knjižnico«, zopet obnovite naročnino! V ta namen se vam bodo doposlale položnice. Nikar jih ne zavrzite!

Kjer pa dobrodelnega odseka ali odbora še nimate, prosimo, da ga ustanovite. Pa boste rekli: Čemu zopet nekaj novega? Saj brez tega lahko živimo. — Res je. Tudi brez šole bi nazadnje lahko živeli. Ravnotako brez posojilnice, brez društva, brez dvorane, brez odra, brez telovadnice, brez gledaliških iger. Brez gostilne pa še celo! Pa vendar imate v vsaki fari šolo, če ne v

vsaki pa vsaj v marsikaki fari posojilnico, društvo, dvorano, oder, telovadnico, igre, gostilno pa celo več ko dosti. Pa verjamete, da je za versko življenje gojitev dobrodelnosti bolj potrebna kot gledališke igre?...

Naj povemo vsem v spodbudo, da se za dobrodelnost in za »Dobrodelnost« zelo zanima naš politični voditelj g. dr. Korosec. Izrazil je svoje veliko veselje nad tem, da se je začela dobrodelnost živahno razvijati. On pripisuje temu zelo veliko važnost. Obljubil je, da bodo kot člani »Dobrodelnosti« pristopili vsi naši katoliški poslanci. Čast jim! Posnemajte jih!

Za danes o tem toliko. Prihodnjic pa še kaj. — Za konec samo še to vprašanje. Človek krščanski, kdaj si srečen? Takrat, kadar kaj dobrega poješ ali popiješ? Ali ne veliko bolj takrat, kadar kaj dobrega storiš, kadar druge osrečiš? Pojdi, delaj dobro in — boš srečen!

* * *

Posebna prošnja. V Ljubljani je zavod za slepce. (Vseh slepcev v Sloveniji je okoli 700.) Ta zavod visi zdaj v zraku. Zavod ni državni, država ga le podpira. Vodi ga usmiljenke. Zdaj pa se bo poslopje, v katerem so slepci, porabilo za bolnišnico (porodnišnico). Za slepce pa ni nikjer nobenega prostora, nimajo kam iti. — Ali bi se dobila v celi Sloveniji kje kaka premožnejša oseba, ki bi se hotela usmiliti teh največjih revežev ter njim nakloniti svoje imetje ali vsaj en del tistega? Kdo bi hotel sploh kako večjo vsoto za slepce darovati? Za kaj boljšega je ne more obrniti.

* * *

Zahvala in priporočilo. Častiti gospod P. Vencel Šolar, benediktinec v Ameriki, je že drugič poslal uredništvu »Bogoljuba« večje število mašnih intencij — prvič 50, zdaj 120 — in mu prepustil uporabo poslanih svote za dobre namene. Vsa ta svota se je porabila za dobre namene. Velikemu prijatelju »Bogoljuba« in dobrotniku bodi izrečena najtoplejša zahvala! Bog bo plačnik! Ameriški dolar pri nas kaj zaleže. Kako lahko nam Amerikanci na ta način pomagajo! Prosimo, ali bo še kdo hotel dobrega P. Vencelna posnemati? Vam Amerikancem se malo pozna, a nam veliko odrine! Potreb pa toliko, da človek ne ve, kam bi obrnil.

Naš pastirček.

Kateri?

No ta, ki ga vidite naslikanega na platnicah. Kaj nam pa pove? Nič ne govori, a vendar veliko pove. Kakor vidimo, rožice podaja Jezuščku. Vidi se, da je božjemu Sinku to všeč, ker tako sega s svojimi ročicami po rožicah. Tudi sv. Materi je to drago. Le glejte, kako rada to vidi, pripušča in pomaga, da pastirček na ta način njenega Sinka razveseli in počasti!

Kaj nam torej naš pastirc pove? Da razveseljujmo Jezusa in Marijo z rožicami. Rožice pa, Bogu ljube, so čednosti in dobra dela.

Da, na to naj nas pogled na našo na-

slovno stran spominja, k temu spodbuja: S čednostmi moramo Jezusa razveseljevati, dobra dela mu darovati. Vsak dan! Vsak dan nov šopek, kolikor mogoče velik, kolikor mogoče lep. Vsak dan skušajmo storiti dobrega, kar največ moremo. Pisana, s cveticami posajena trata je naše življenje, samo trgati jih je treba. Prilik za dobra dela je dovolj, samo porabljeni jih moramo.

Potem bo Jezus z nami zadovoljen, kakor je z našim pastircem, in Marija nas bo s svojim Sinom blagoslavljala.

Glej rožic ti delimo,
In vneto te častimo,
Marija, o Marija!

Evharistični kongres v Rimu.

Mednarodni kongres Marijinih kongregacij. — Jugoslovanski evharistični kongres.

Že v zadnji številki je bil omenjen svetovni evharistični kongres v Rimu. Ta kongres bo letošnjo pomlad od 24. do 29. maja, na Vnebohod in naslednje dni.

Bodi še enkrat naveden razpored kongresa: V s r e d o, 24. maja, ob 4. popoldne začetek kongresa v Vatikanu pod predsedstvom papeža Pija XI. — V č e t r t e k, 25. maja, na Vnebohod: ob 9. pri sv. Petru velika maša sv. očeta, ob 4. glavno zborovanje pri sv. Petru. — V p e t e k, s o b o t o in n e d e l j o: ob pol 7. ima vsak narod v svoji cerkvi sv. mašo s skupnim sv. obhajilom; ob 10. velika sv. maša v eni glavnih rimskih bazilik; ob 4. glavno zborovanje pri sv. Petru in blagoslov. — V p o n e d e l j e k dopoldne kakor prejšnje dni; ob 4. svečana procesija iz cerkve sv. Petra.

Ali bo od naše strani kaj udeležbe na tem shodu? Iz Jugoslavije ne bo lahko iti, ker ima naš denar tako malo veljave nasproti italijanskemu. Treba bo vzeti precej tisočakov v roke. Kljub temu pa se Hrvatje pridno pripravljajo, da gredo na kongres. Sestavljen imajo cel odbor za to in pričakujejo precej udeležbe.

Kaj pa mi Slovenci? Vam, dragi naši Primorci, ne bo težko iti. Želeti bi bilo torej, da greste Vi v večjem številu in nas tam zastopate. Prav bi bilo — če se ni že zgodilo — da se osnuje za to odbor v Gorici, ki naj vzame celo stvar v roke.

Kaj pa mi drugi? O dveh gospodih smo že slišali, da nameravata iti. Tretji pa je

»Bogoljuba« podrezal, zakaj nič ne piše o tem kongresu. Vzrok temu je bil ta, ker z ozirom na našo valuto nismo pričakovali kaj udeležbe od naše strani. No, če se pa nekateri vendar opogumijo in vzdignejo na pot, pa dobro! Saj bodo gotovo kake znižane cene. »Bogoljub« je pripravljen posredovati in pomagati. K d o r t o r e j ž e l i iti v Rim, naj se priglasi naše mu uredništvu! A kmalu, ker je že malo časa! Morda se jih vendar nekaj nabere. Pridružili bi se ali Hrvatom, ali še boljše Goričanom, ali bi se združili vsi skupaj. Pa na noge, — kdor ima pogum, oziroma kdor ima dovolj dinarjev!

* * *

Obenem bo tiste dni v Rimu tudi mednarodni kongres Marijinih kongregacij. Podatke o kongregacijah ljubljanske škofije smo v ta namen izročili Patru Alfireviću v Zagrebu, ki pojde gotovo tja. Veselilo bi ga pa, če pojdejo tudi zastopniki slovenskih kongregacij sami. Kdo pojde?

* * *

Italijani in Francozi pa bodo imeli poleg tega svetovnega mednarodnega kongresa menda še letos tudi še vsak svoj narodni evharistični kongres. In sicer Italijani v Milanu, Francozi pa se še ne ve kje. Svoj narodni evharistični shod bi pa imeli lahko tudi mi. V Rim jih posebno veliko ne more iti, a doma si tako svečanost lahko privoščimo. In potrebni smo je! Ker bomo v Ljubljani imeli letos marijanski shod, naj pa Hrvatje napravijo evha-

rističnega! »Bogoljub« je že v prvi letošnji številki omenil, naj bi bil tak shod ali v Zagrebu ali v Djakovem. Pa pravijo, da v Zagrebu bi se ne obnesel, prej v Varaždinu, če hoče biti v zagrebski škofiji, ali še bolje v D j a k o v e m. (V Zagrebu bo letos tudi škofijska sinoda.)

Torej, bratje Hrvatje, pričakujemo, da bomo kmalu slišali, kje se bo to leto vršil **jugoslovanski evharistični kongres**. Če pojedete v večjem številu v Rim, prinesite s seboj svetega ognja ter ga raztrosite in razpalite po poljanah katoliške Jugoslavije!

Skrit zaklad.

Dandanes so ljudje udarjeni samo na dobiček. »Koliko in kaj imam od tega? — Koliko bom profitiral? Kako ceneje kupil in dražje prodal?« To so vprašanja modernih, kramarskih duš. Zato toliko verižnikov na vseh koncih in krajih.

In ko bi se reklo: na tej in tej visoki strmi gori je velik zaklad zlata, srebra in dragih kamenov, bi gori romale cele trume ubogih, zdravih in bolehnih — magari po štirih in po kolenih, pa dan na dan, tudi po zimi in v najgřšem vremenu, pa četudi bi se jih na stotine ponesrečilo. Samo da si nagrabijo bogastva, ki jim ga lahko rja poronča in tatovi pokradejo. Za časen dobiček se ne ustrašijo ljudje robenega truda, a na večnost, na dušo kdo misli in se zanjo trudi?!

Pač, — a malo jih je, ki se peha jo po ozki poti, ki pelje v življenje. Malo, ki bi se trudili za dušne dobičke, iskali neminljivih zakladov. — En tak neizmerno bogat zaklad je skrit v Srcu Jezusovem. Do njega ni treba na strme gore mimo brezdanjih prepadov. Pot do njega je lahka in zlozna, a mnogi je ne poznajo. Takih nevednežev je več, zlasti po mestih. Stejejo se med razumnike. Obleta jo ob nedeljah doline in gore, a te poti ne poznajo. To je pot v cerkev, kjer v tabernaklju utriplje Srce božje. Revni, bedni, beraških src drve ljudje mimo cerkve, mimo Njega, čigar Srce je vir vse tolažbe in bogato za one, ki ga kličejo na pomoč, pa ne stopijo noter, da bi napravili dober dobiček in obogatili svojo ubogo dušo.

Jezuitu P. Baltazarju Alvarezu se je pri takem obisku prikazal Gospod v sv. hostiji. Stegoval je proti patru svoje roke, ki so bile vse obložene z biseri in dragimi kameni, da jih je komaj držal, in govoril: »Ko bi vendar kdo prišel in mi jih odvezel!« Tako Gospod ponuja in obsipa z neminljivim bogastvom one, ki ga obiskujejo v zakramentu njegove ljubezni.

Vi, ki to čitate, gotovo hodite v cerkev k sv. maši vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik. A kako veselje za Srce

Gospodovo in kolika sreča je za nas, ako gremo tudi ob delavnikih k sv. maši, ako le kako utegnemo. Na vse pobožno navzoče siplje Srce Gospodovo bogastvo milosti in blagoslova, kakor solnce svoje žarke na one, ki so pod milim nebom. — Nemški vseučiliški profesor dr. Ruville, ki se je izpreobrnil od luteranske vere v katoliško, je ves srečen posebno zato, ker lahko gre vsak dan k sv. maši in pravi: »Pri tem ne izgubim nič časa, ampak nasprotno pridobim časa in delavne moči. Delati začnem bolj zgođaj, z večjim veseljem in z blagoslovom božjim.« (»Nazaj k sv. Cerкви«, str. 125.) Blagor dobrim služkinjam in drugim dobrim dušam, ki si iz ljubezni do Boga pritrğajo malo spanja in hite k zgođnji sv. maši! To so posebni ljubljenci in ljubljenske božjega Srca: »Jaz ljubim one, ki mene ljubijo in kateri zgođaj name čujejo, me bodo našli«. (Pregov. 8, 17.)

Posebno prvi petek vsakega meseca nam mora biti kot sopraznik, da gremo gotovo k sv. maši in zadostilnemu sv. obhajilu. S kako malim trudom si lahko zagotovimo srečo vseh sreč: srečno smrtno uro in s tem srečno vso večnost, ako vsaj enkrat v svojem življenju opravimo milostno devetdnevno. Kakor je znano, ta obstoji v tem, da 9 prvih petkov v mesecu v devetih zaporednih mescih prejmemo sv. obhajilo in ga darujemo Srcu Jezusovemu v zadoščanje za grehe sveta. Tako se storimo deležne velike obljube Gospodove, ki je rekel sv. Marjeti Alakok: »V neizmernem usmiljenju svojega Srca ti obljubim, da bo podelila moja neskončna ljubezna milost spokorne smrti tistim, ki prejmejo sv. obhajilo devet mesecev zapored vsak prvi petek. Ne bodo umrli v moji nemilosti, niti brez svetih zakramentov, ker bo moje božje Srce v zadnjem trenutku njihovo varno zavetje.«

Ko bi se mogli ljudje na ta lahek način dokopati do lepega posvetstva, bi bile

ob prvih petkih oblegane vse obhajilne mize. Ko se pa gre za nebeško kraljestvo, kako malo jih je po mnogih krajih, ki si to premislijo v svojem srcu in izvrše v dejanju! Mnogo jih je, ki so v dušnem oziru

se jim ne ljubi za kljuko prijeti in jo pritisniti. — Tako se dobe na svetu ljudje, ki tekajo mimo cerkva v pekel, mimo zveličanja v pogubljenje, mimo Boga k satanu! Ni čudno, ako jih bo vest vekomaj

»Oče, ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!«

tako slepi, da ne vidijo od kljuke do vrat. Treba je samo za kljuko prijeti in jo z neznatnim trudom pritisniti, da se ti odpro nebeška vrata. Pa slepi so, da ne vidijo zveze med kljuko in vrati, in leni, da

glodala kot črv, ki nikdar ne umrje, in jim neprenehoma očitala, koliko prilik za zveličanje so zanemarili. Topljenec se oprime vsake bilke, da bi si rešil življenje, oni pa se niso hoteli oprijeti rešilne roke, ki jim

jo je Bog neštetokrat ponujal, — Ko bi vendar ljudje razumeli, kaj so naše cerkve, kdo je v naših tabernakljih, bi bile vsak dan polne cerkve in oblegani naši taber-

naklji. Tako pa ostane neštevilno želja Srca Jezusovega neizpolnjenih, neštevilno milosti zamuženih in izgubljenih za večno. (Dalje.)

Zlate jagode.

Marsikdo, ki se posveti duhovnemu življenju, misli, da stori dosti, če se varuje, Boga žaliti. Toda, oh, koliko črvičkov ostane še nepokončanih, ki jih opazimo šele, ko nam že čednosti razjedo, kakor so: samoljubje, samodopadljivost, poviševanje nad druge, sodba o drugih, četudi le v malih rečeh, in navadno vedno nekaj pomanjkanja ljubezni do bližnjega. (Sv. Terezija.)

Pobožni Falafaks je opazil v svoji notranjščini take črvičke, da mu izpodjedajo čednosti. Kajti, rekel je, če bi tudi ponižen bil, ali smem sam sebe imeti za ponižnega? In če si tudi prizadevam za dobro, ali smem sam sebe imeti za dobrega? Moj skriti napuh sili božjo dobroto, da me kaznuje zato, da bi spoznal, da nisem dober, ampak slab, mlačen, reven, poln napuha, čutnosti in nezvestobe, zapravljivec in zaničevavec božjih milosti.

Molimo! O moj Bog, koliko grdili črvov gloda v moji duši! Koliko se povzdigujem nad druge in jih zaničujem! O, zaradi ponižnosti in nizkosti svojega Srca mi daj milost ponižnosti, da se bom res za to imel, kar sem: nevreden hlapec Gospodov!

10.

Pazite: popolnost se ne doseže, če človek roke križem položi. Treba si je resno prizadevati, da človek sam sebe preмага, da ne živi po svojem poželenju in svojih strasteh, ampak po pravih in pokorščini. To je sicer trdo, ne da se tajiti, a potrebno, če se pa navadimo, nam postane lahko in sladko. (Sv. Frančišek Sal.)

Plutarh pripoveduje o Likurgu, da je imel dva psička z istega gnezda. Enega je vodil na lov, drugega je imel v kuhinji. Ko

sta bila velika, ju je vzel enkrat na trg, kjer je imel govor. Vrgel je na tla kost, obenem pa dal spustiti zajca. Pes, ki je bil navadno v kuhinji, je začel glodati kost, lovski pes pa je skočil za zajcem. Glejte, pravi Likurg ljudstvu, oba sta istega rodu in vendar imata različna nagnenja, vsak dela to, česar je vaje. Ravnotako lahko mi z vajo premagamo najhujša nagnenja.

Molimo! O Bog, kako močna so v meni slaba nagnenja! Kolikokrat se dam premagati od slabega poželenja! Kdaj bom že prišel do tega, da ne bom ničesar več pozelel, kakor da izpolnjujem tvojo voljo? O, dobra in mogočna Devica, ki si rekla »glej dekla sem Gospodova«, uči me, da bom zvest v službi Gospodovi, kakor si bila Ti.

11.

Vsa učenost svetnikov se da izreči z dvema besedama: delati in trpeti. Kdor zna to dvoje najbolje, je največji svetnik. (Sv. Frančišek Sal.)

V življenju svetnikov se bere, da je sv. Dorotej svojega učenca Dositeja, da bi ga posvetil, vedno vadal zatajevanja. Če je n. pr. videl, da ima kake lepe reči, če so mu tudi potrebne, kakor nož, knjigo itd., mu jih je vzel. Če ga je Dositej kaj vprašal, naj je bilo še tako dobro, mu ni dal nič odgovora itd. Dositej je ubogal točno in trpel molče in je došel v kratki dobi petih let do velike svetosti.

Molimo! O ljubi Jezus, daj mi gorečnost svojih svetnikov, da bom z enako odločnostjo, kakor oni, zatiral svoja nagnenja in posebno rad delal to, kar je moji naravi zoprno, da bom zaslužil dar zatajevanja.

Kako volijo papeža.

Gotovo vam bo všeč, ako vam na kratko razložimo, kako se vrši volitev novega papeža.

Kako voli papeža.

V prvih časih krščanstva so rimskega škofa, ki je obenem tudi poglavar cele kat.

Cerkve, volili bližnji škofje, duhovniki in prebivalci Rima. Pozneje so papeži tak način volitve zavrgli, ker so se jeli vmešavati v volitev cesarji, kralji in razne rimske plemiške rodbine. Mnogo papežev je delalo na to, da bi se volitev novega papeža izvršila popolnoma

svobodno, brez kakršnegakoli tujega vpliva, zato so izdali celo vrsto postav in odredb o volitvi papeža. Po teh postavah in ustanovilih morejo sedaj izbirati papeža samo kardinali. Kardinalov more biti največ 70, a malokdaj je to število polno. Sedaj živi 61 kardinalov. Izmed teh jih je precej v Rimu, drugi so po drugih velikih mestih. Škofje večjih mest so obenem kardinali. Kardinali se ločijo v tri rede: kardinali-škofje, kardinali-duhovniki in kardinali-dijakoni.

Ko papež umrje, pokliče kardinal-dekan brzojavno vse kardinale, da pridejo volit novega papeža. Obenem jim naznani, kje se bo volitev vršila, ker ni ravno po postavi ukazano, da se volitev mora vršiti v Rimu. Navadno pa volijo papeža v Rimu, zato se je tudi sedaj tam vršila. Vsak kardinal je dolžan priti volit. Samo huda bolezen ga more opravičiti, ali pa kaka zunanja ovira, ki bi ga na potovanju doletela.

Konklave.

Papeža volijo v konklavu, t. j. v zaprtem prostoru. Ta zaprti prostor je navadno prirejen v Vatikanu. Ondi je bil konklave tudi letos. Tamkaj pripravijo za vsakega kardinala nekaj sob, ker ima vsak kardinal pri sebi po dva služabnika. Za časa konklava jedo kardinali skupno, a lahko si dajo prineseti hrano tudi v svojo sobo. V eni izmed dvoran so postavljeni oltarji, kjer kardinali mašujejo. V Pavlinski kapeli so vsak dan vsi kardinali pri skupni sv. maši. V slavni Sikstinski kapeli se vrši volitev sama. Ob zidu so postavljeni sedeži za kardinale; nad vsakim sedežem je nebo (baldahin); vsi sedeži so pokriti z vijoličastim suknom; pred vsakim sedežem je majhna miza z grbom in imenom dotičnega kardinala.

Nad altarijem v Sikstinski kapeli je postavljena dragocena vezena podoba, ki predstavlja prihod sv. Duha nad zbrane apostole. Na zgornji stopnici oltarja, na katerem gori za časa volitve šest sveč, je postavljen papeški prestol, ki se nanj usede izvoljeni papež, da sprejme prvi poklon kardinalov. Pred oltarjem je velika miza za pregledovanje glasovnic, nedaleč od tod pa malo ognjišče, na katerem se glasovnice sežigajo. Njegov železni dimnik se vidi s trga sv. Petra. Pri vходу v kapelo je mala soba, v kateri so tri bela papeška oblačila treh različnih velikosti, eno izmed teh, katero se mu najbolje prilega, obleče novi papež takoj po izvolitvi.

Vsi kardinali, ki vstopijo v konklave, morajo priseči, da bodo strogo molčali o vsem, kar se tiče volitve. Prav tako morajo priseči vsi duhovniki, služabniki in zdravniki, ki bivajo za časa volitve v zaprtih prostorih.

Konklave (volitev) se prične enajsti dan po papeževi smrti. Ta dan zjutraj so kardinali pri slovesni sv. maši in po maši ima cerkveni dostojanstvenik pred njimi govor, v katerem jim priporoča, naj čimprej izbero novega pastirja sv. Cerkvi in naj se ne ozirajo na nikake svetne ozire, temveč edino na božjo slavo in korist Cerkve.

Nato odidejo kardinali vsi v procesiji iz cerkve v konklave. Naprej gredo kardinalski dvorniki, za temi pevci, pojoč »Pridi sv. Duha«, za njimi ceremonijar s papeškim križem. Za križem gredo kardinali, nazadnje pa prelati in rimski plemiči. Ko pridejo do Sikstinske kapele, da kardinal-dekan znamenje, da se prične konklave. Ceremonijar trikrat pozvoni, v znamenje, da morajo iti ven vsi razen kardinalov. V kapeli ostanejo sami kardinali. Maršal pap. dvora (letos knez Chigi), zaklene vrata konklava od zunaj, kardinal-kamerlengo pa od znotraj. S tem je konklave zaprt. Vstopiti smejo odslej samo kardinali, ki so kasneje dospeli k volitvi, ven iti pa smejo samo kardinali, ki težko zbolijo. Z vnanjim svetom ni nobene zveze več. Ne smejo se pošiljati in sprejemati ne pisma ne časniki. Kdor bi prekršil te naredbe, pa naj si bo tudi kardinal, je izobčen iz Cerkve.

Volitev.

V Sikstinski kapeli kardinali še enkrat zmoliijo »Veni Creator Spiritus«, nato pa se začne volitev.

Vsak kardinal dobi listek, na katerega napiše najprej svoje ime; v sredi listka so že natisnjene te-le besede: »Volim za vrhovnega nadpastirja preč. gospoda kardinala...« in tu napiše vsak kardinal ime tistega, ki ga on voli za papeža. Listek nato vsak kardinal zgane in zapečati tako, da se more čitati ime tistega, za kogar je on glasoval, da se pa ne more videti ime kardinala, ki glasuje.

Sedaj vsak kardinal po vrsti vzame s palcem in kazalcem svojo glasovnico, in držeč roko v zrak, pristopi k oltarju, kjer je kelih s pateno. Kardinal poklekne, tiho moli, potem vstane in prebere izpred oltarja tole prisego: »Prisegam pri Gospodu Kristusu, ki me bo sodil, da volim tistega, o katerem po vesti sodim, da ga je treba voliti.« To rekši vrže glasovnico na pateno, s patene v kelih, in nato odide na svoje mesto.

Ko so vsi kardinali oddali glasovnice, pristopijo k oltarju trije kardinali, ki so bili pred volitvijo z žrebom izbrani za pregledovanje in štetje glasovnic. Prvi preglednik (skrutator) vzame kelih in ga nekaj časa trese, da se glasovnice zmešajo. Drugi jemlje nato glasovnice eno za drugo ven in jih poklada

v drugi kelih. Če bi se zgodilo, da se število glasovnic ne ujema s številom kardinalov, ki so volili, se glasovnice takoj sežgo in voliti je treba znova.

Ako je število glasovnic v redu, sedejo skrutatorji za veliko mizo pred oltarjem. Prvi vzame eno glasovnico in pogleda ime izbranega. Potem da glasovnico drugemu, ki prav tako pogleda ime izbranega in jo odda nato tretjemu, ki ime na glas prebere. Vsak kardinal si napiše na pošto ime izbranega. Glasov-

glasovnice z nekaj vlažne slame v peči sežgo. Dim, ki se dvigne iz dimnika, je tisočim ljudstva, ki čaka na trgu sv. Petra, znamenje, da ni nihče izvoljen.

Po brezuspešni volitvi se kardinali umaknejo v svoje sobice in zberejo zopet k ponovni volitvi. Voli se vsak dan po dvakrat, dokler se vsaj dve tretjini glasov ne zedinita za enega kardinala.

Ko je eden izmed kardinalov dobil potrebno število glasov, gredo trije najstarejši

Druga slika sv. očeta Pija XI.

nice potem prebodejo z iglo in nanizajo na nit, da se izgubé ali zamešajo (založé). Tako se dela prav do poslednje glasovnice. Ko je vse to gotovo, zveže zadnji skrutinator oba konca niti in vrže glasovnice zopet v kelih.

Ako je kateri kardinal dobil dve tretjini glasov, je izvoljen za papeža.

Ako ni nihče dobil dveh tretjin glasov, sledi takoj druga volitev. Če tudi pri drugi volitvi nihče ne dobi dveh tretjin glasov, se

kardinali vseh treh redov skup k prestolu izvoljenega, nad katerim je še nebo, dočim se pri vseh ostalih kardinalih baldahini (nébesa) že medtem doli spusté. Prišedši do njega, ga vpraša kardinal-dekan: Ali sprejmeš izvolitev za papeža? Ko ta odgovori: sprejemem, ga vpraša kardinal-dekan dalje: »Kako se hočeš imenovati? In ko novoizvoljeni papež pove svoje papeško ime, ga dekan sv. zbora naznani kardinalom.

V tem trenutku, ko je izvoljeni kardinal sprejel izvolitev, postane pravi papež z vso papeško oblastjo. O izvršeni izvolitvi se takoj sestavi spis, ki se shrani v arhivu sv. stolice.

Po izvolitvi.

Novoizvoljeni papež se z dvema najstarejšima kardinaloma diakonom odstrani, da obleče papeško obleko. Ko se vrne v kapelo, blagoslovi prvič kardinalski zbor in sede na pripravljeni prestol pred oltarjem, in sprejme prvi poklon kardinalov. Vsak kardinal, eden za drugim, poklekne in poljubi papežu desno roko in nogo. Nato vstane in poljubi papeža na obe lici. Nato natakne kardinal-kamerlengo papežu ribiški prstan.

Najstarejši kardinal-dijakon gre nato ven na zunanji balkon cerkve sv. Petra in naznani ljudstvu, da je sv. Cerkev dobila svojega vrhovnega pastirja, s temile besedami: »Na-

znanjam vam veliko veselje: imamo papeža, presvetlega in prečastitega gospoda..., ki si je izbral ime...«

Maršal konklava (knez Chigi), pride k okencu konklava, in tu mu tajnik kardinalskega zbora uradno naznani, da je volitev končana. Sedaj se konklave odpre. Tedaj zazvone vsi zvonovi rimskih cerkv in vesela vest se brzojavno raznese po vsem svetu.

Kmalu nato gre sv. oče na balkon bazilike sv. Petra in od tam prvič podeli zbranimu rimskemu ljudstvu papeški blagoslov.

Nato sprejme papež v Sikstinski kapeli še drugi in tretji poklon kardinalov. Med tretjim poklonom se poje slovesni Te Deum. Pri tem slovesnem opravilu so razen kardinalov navzočni tudi patriarhi, nadškofje in škofje, ki bivajo tačas v Rimu.

O kronanju sv. očeta prihodnjic.

Letošnji misijonski jubileji.

Za mesec april smo naznanili zadnjič obletnici iz življenja sledečih dveh misijonarjev:

3. Sv. Peter Klaver.

Rojen je bil v Španiji (1580) iz plemenite rodbine. Še zelo mlad je stopil v jezuitsko družbo. Nadevamo mu ime apostol afriških sužnjev, toda Peter ni bil v Afriki, ampak v Južni Ameriki v mestu Kartagena, kamor so ga na neprestano prošnjo poslali njegovi predstojniki. Tu je Peter moral z največjo bolestjo gledati, kako so skoraj vsak teden pripeljale ladje na tisoče zamorskih sužnjev, ki so jih naložili v Afriki in jih pošiljali v rudokope delat. Peter jim je delil kruh, obleko, zdravil bolne, zavezoval rane, obenem jih pa poučeval v krščanskih resnicah ter jih nato krstil. Da bi to svoje delo še bolj bogoljubno storil, je leta 1622, dne 3. aprila napravil slovesno zaobljubo, da bo celo življenje suženj teh zamorskih sužnjev. Kako je on to svojo prisego izpolnjeval do konca svojega življenja! Ne pekoče solnce, ne mrz, ne zamera pri nečloveških gospodar-

jih, ne smrad v bivališčih nesrečnežev, nobena težava ga ni mogla ovirati pri njegovem misijonskem delovanju. Če je slišal krik ubogega sužnja, katerega je pretepal gospodar, je že hitel na dotično mesto in storil vse, da je revežu pomogel. Imel je dar čudežev in celo tri mrtnice k življenju obudil. Umrl je, zmučen od neumornega dela, leta 1654. L. 1888 je bil prištet svetnikom. — Družba v pomoč afriškim misijonom si ga je izbrala za zaščitnika in se po njem imenuje Družba sv. Petra Klaverja.

4. Sv. Fidelis iz Sigmaringa.

Krstno in rodbinsko ime tega nam neznanega svetnika se glasi Marko Roy in je bil rojen leta 1577 v nemškem mestu Sigmaringen ob Donavi. Lahko bi opisali njegovo življenje kot lep vzgled visokošolskega dijaka in takoj nato kot pravicoljubnega odvetnika. Toda na tem mestu ga omenjamo le kot misijonarja-mučenca pri domačih misijonih. Leta 1612 je namreč vstopil k oo. kapucinom, kjer je dobil ime o. Fidelis. Benedikt XIV., ki ga je svetni-

kom prišel, je tako zapisal o njem: »Fidelis je bil prvi izmed svetih delavcev, ki jih je poklicala Propaganda (največja misijonska organizacija, ustanovljena istega leta 1622) k obdelovanju Gospodovega vinograda za kraje Recija (v Švici) ki so bili okuženi po zmotah Cvinglija in Kalvina in je pravo vero neutrudljivo razširjal.« Leta 1722, 24. aprila je imel misijonsko pridigo pred številnimi poslušalci. Naenkrat pade

strel iz množice. Fidelis od strela sicer ni bil zadet, toda ko je hotel oditi, so padli nanj krivoverci in ga silili, naj sprejme njihovo krivo vero. »Prišel sem, da bi vas pripeljal nazaj k pravi veri, kako bi torej mogel sprejeti vašo krivo vero?« Razjarjeni domačini so ga nato s puškinimi kopliti toliko časa tolkli, dokler mu niso spletli mučeniške krone. Mrtev je obležal na svojo krvavo oškropljeni trati.

Kitajski Vincencij Pavelski.

Ta naslov so dali misijonarji imenitnemu in bogatemu katoliškemu Kitajcu, Jožefu Lopahongu iz mesta Shanghai. Pred osmimi leti je ustanovil v svojem domačem mestu veliko bolnišnico in zavod za starčke in sirote. Zavod, ki ga je Lopahong imenoval po svojem zavetniku sv. Jožefu, šteje sedaj redno nad 1400 bolnikov in oslabele starčkov. Zavod, dvanaest dvonadstropnih in več enonadstropnih hiš, tvori zase velik del mesta. Vodi jo ga usmiljenke sv. Vincencija Pavelskega. Lopahong se v družbi učenjakov in visokih uradnikov prav nič ne sramuje svoje katoliške vere. Na potovanju z železnico neustrašeno potegne iz žepa rožni venec ali molitveno knjižico in moli ali bere. Posebno goreče časti svojega nebeškega patrona. Imenuje se služabnika sv. Jožefa. Vsak dan se udeleži sv. maše in vsem v vspodbudo streže pri najsvetejši daritvi. Prav posebno so mu pri srcu kaznjenci in na smrt obsojeni. Pri sodnikih uživa veliko zaupanje, zato ga k vsaki smrtni obsodbi telefonično pokličejo. Lopahong se nato

poda v ječo in nesrečnega pogankega obsojenca primerno pouči o sv. veri in ga nato krsti. Sploh pa Lopahong ni nikoli brez blagoslovljene vode, da lahko v sili kršči. Nekoč obišče na potovanju poganke sirotišče. Dá si prinesiti bolne otroke, češ, da ve za dobro zdravilo. Ko mu jih prinese, jih krsti okrog sto. Vsako nedeljo se pelje z avtomobilom v revne dele mesta ali v okolico in s katekizmom v roki poučuje sirote o sv. veri. Celo pogani ga kličejo v svoje bolnišnice k unirajočemu. V enem letu je krstil 1600 poganov v smrtni uri.

Poleg imenovanega zavoda je ustanovil Lopahong deloma na lastne stroške še sedem drugih sličnih zavodov. Upravičeno je torej ime, ki so ga nadeli misijonarji svojemu gorečemu pomočniku. Plemeniti mož je prvi svojega ljudstva dosegel čast, da je bil za svojo vmeno od sv. očeta odlikovan z redom sv. Gregorja.

Posnemajmo tega spreobrnjenca Kitajca v ljubezni do bližnjega, v dobrodelnosti, v skrbi za bližnjega telo in dušo!

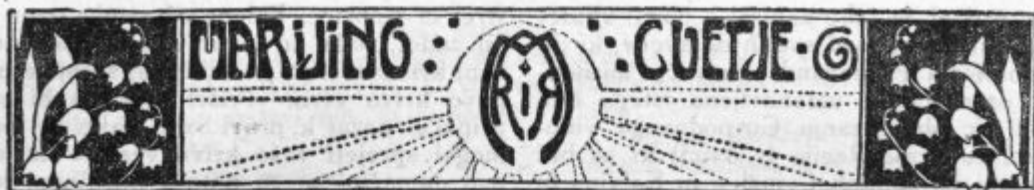
KRATKA MISIJONSKA POROČILA.

Slovesna obletnica »Propagande«. O slovesni obletnici tega največjega misijonskega društva, ki že 300 let vodi vse misijonsko delo katoliške Cerkve in katerega prvi predsednik je vsakokrat sv. oče, homo — kakor smo že zadnjič naznanili — v prihodnjih številkah poročali. Iz Rima je že prišla vsem škofom tozadevna okrožnica. Priporoča, naj bi se vršile 3 dni pred letošnjo binkošno nedeljo misijonske pobožnosti. V Rimu se bo to vršilo na zelo slovesen način. Tudi od škofije bodo prišla navodila o tem.

Severna Amerika, še pred nedavnim časom misijonska dežela, kamor so tudi Slovenci hodili misijonariti (Baraga in dr.), vedno bolj sodeluje sama pri misijonskem delu svete

Cerkve. Samo iz Združenih držav so poslali že 150 misijonarjev v druge misijonske dežele; pred vojno jih je bilo samo 10. So pa tudi v Severni Ameriki žalostne verske razmere. Izmed 105 milijonov prebivalcev se je pri najnovešem misijonskem štetju samo 39 milijonov izpovedalo kot kristjane in od teh samo 16 milijonov za katoličane. So pa ti tem bolj goreči.

Misijonišče v Grobljah. Spomladi bodo nadaljevali zidanje novega poslopja, katere so že lani toliko dozidali, da so ga lahko pokrili. Seveda bo vse odvisno od nadaljne pomoči božje in milih darov misijonskih prijateljev in prijateljic.

Shod moških in mladeniških družb

obeta biti lep. Za danes bodi povedano to-le: Zbirati bi se začeli Binkoštno nedeljo popoldne. Zvečer bi imeli že kako skupno prireditev, ali v cerkvi, ali v kaki dvorani.

Glavni del udeležencev bo prišel seveda šele v ponedeljek. Kajti v Ljubljani bi pri tej zadregi za stanovanja ne mogli vsi prenočiti. Bližnji udeleženci naj pridejo torej v ponedeljek. A za daljnje bo v ponedeljek zjutraj priti že prepozno. Za te se bodo skušala dobiti prenočišča.

V ponedeljek zjutraj bi bila kje sveta maša s skupnim sv. obhajilom. Do 9. pa morajo biti vsi skupaj. Ob 9. bo velika sveta maša (najbrž pri nunah). Ako bo udeležba častna, bi šli v cerkve v sprevedu z godbo in zastavami po mestu na zborovalni prostor, ki bo, če bo lepo vreme, na alojzijeviskem vrtu, če ne pa v Unionu. Popoldne ob 2. služba božja v stolnici, nato na-

daljevanje zborovanja. Za tiste, ki ostanejo v Ljubljani, zvečer kaka skupna prireditev. — V torek izlet na Šmarno goro.

Moška marijina družba v Ljubljani in Križankah bo s tem shodom vred obhajala svojo **dvajsetletnico**.

Pridite polnoštevilno z vseh strani slovenske zemlje! Pridejo tudi Hrvatje. Morda tudi zastopstvo Čehov. Povabljeni so pa vsi dobri katoliški mošje in mladeniči, četudi niso v Marijini družbi. Shod bo koristen za vse. Namen mu je, moške sploh vneti za bogoljubno življenje. Agitirajte povsod za obilno udeležbo! Priglasiti se morate tisti, ki želite prenočišče, do 10., drugi do 20. maja. Skrbite, da se pripravite pravočasno da ne bo nazadnje zadrege!

Kdor želi sam govoriti ali kdor pozna kakega dobrega govornika izmed mož ali mladeničev, naj ga naznani.

Na znanje Marijinim družbam.

1. »Družbenik Marijin« je zaenkrat pošel. Tiska se nova izdaja. Par mesecev bo treba počakati. Ko bo nova izdaja dovršena, se bo naznanilo.

2. Svetinje se zopet dobé. Če bi pa kdaj svetinj ne mogli dobiti, to še ni vzrok, da bi se sprejem v družbo ne mogel vršiti.

3. Ljubljanskim družbam. Prvo nedeljo maja ob 1/4 4. popoldne skupen cerkveni shod v stolnici. Udeležbe naj se vse družbe, polnoštevilno! Ta shod velja lahko za en navaden shod. Le nikar kakih izjem delati — to bi ne bilo Mariji všeč! Vsi smo enako njeni otroci, vsi njena armada. Torej skupaj držimo! — Nadaljevanje »poučnega tečaja« za predstojništva 1. postno nedeljo je izostalo zaradi prireditve jezuitskih družb v Unionu v prid cerkve sv. Jožefa. Ker ni bilo drugače mogoče, se je to naznanilo v »Slovincu«, samo ne vemo, če ste vsi brali. Kdaj pride mo zopet skupaj, se bo naznanilo.

4. Število priglasenih prednikov in prednic se je zopet pomnožilo. A še davno ni vseh. Nekateri prednice, in tudi kak prednik, se zaradi zamude prav lepo opravičujejo. Druge in drugi pa še vedno trdovratno molče, kakor bi se bili zarotili, da se ne vdado. Kaj pa vi drugi družbeniki, ali nič ne vprašate vaše prednice ali prednika, če se je že priglasil ali ne, da vam ne bo sramote delal? Prihodnjič objavimo imena vseh Marijinih družb, katerih prednice se do takrat ne bodo priglasile, zaenkrat samo deklinskih. Še to: To je mišljeno tako, da naj se prednice in predniki priglasijo s a m i, kar se je z malo izjemami res zgodilo, ne da bi hoteli s takim delom gg. vodnike oblagati. Družbeniki naj se vadijo pri vodstvu družbe sami bolj sodelovati, posebno pa tako malo stvar vendar lahko vsak sam opravi.

5. Prvi dekanijski shod vseh predstojništev (deklinskih) bo za **trebanjsko** dekanijo v nedeljo, dne 14. maja,

ker je od tam prišlo prvo povabilo od strani g. dekanjskega vodnika. Shod bo v Trebnjem v dvorani v graščini. Ura se bo naznanila v prihodnji številki. Katera

ura je najprikladnejša? Kdaj prihaja vlak iz Št. Janža? Katera želi govoriti, naj se prihlasi preč. g. dekanu v Trebnjem.

„Preveč zahtevajo“.

»Kje pa si bila, da te nisem dobila pri seji predstojništva, ki je bila sklicana dne 5. februarja v Rokodelskem domu? Tako sem bila žalostna; 40 Marijinih družb v Ljubljani, a le 27 jih je bilo zastopanih; sramovala sem se, da sem bila edina od naše družbe.« — Tako sem ogovorila sodeluženico, ki sem jo srečala par dni po oni nedelji. »Prednica leži bolna.« — To je opravičljivo. — Mnogo drugih je prehlajenih, ali pa so komaj vstale.« — Tudi to opravičujem. — »Zakaj pa tebe ni bilo in Marice in Ivanke?« — »Ah, preveč zahtevajo! 2. februarja od 4. do 6. ure, 5. februarja zopet od 4. do 6., saj človek ne more povsod zraven biti, imamo še druge dolžnosti.« Tako tarna družbenica, ki je sicer tako požrtvovalna in ljubezniva. — Ločili sva se in odhitela je vsaka k svojim dolžnostim. Besede »preveč zahtevajo« so mi vedno zvenele po ušesih, zraven pa tudi vprašanje: ali res preveč zahtevajo?

V sto in neštetih slučajih slišimo besede: Preveč zahtevajo.

Plesne vaje — kolikokrat naj se vrše? Vsak teden enkrat od 7. do 10. ure? »Kaj šel To je premalo. Najmanj tedensko dvakrat od 7. do 11. ure.« Kaj pa telovadba? »Najbolje vsak dan po dve uri.« — Koliko plesnih zabav se hočemo udeležiti? Ene, dve? Vse premalo! Akademski, medicinski, tehnični, železničarski, planinski, lovski ples — vse premalo!!

»Zdaj se bo začel »Ruski kružek«, saj vpišete tudi svojo hčerko?« — Dobro bi bilo že. Uči se sicer že pet jezikov, glaso-

virja, gosli in telovadbe, a to je dandanes še vse premalo. Pa jo bom res dala še v ruski kružek.«

»Zdaj pa še likerja, natakarcica! Stari smo že pili, novega smo se že naveličali, črna kava nam je pogrela glave, samo par štamperlov, saj to je vse premalo za en večer!«

Tako je vsega preveč, kar zahteva Bog, Marija, stanovska dolžnost, — vsega premalo, kar je uživanja, zabave, posvetnosti.

Da, kdor mirno premisli vse vzroke besed »preveč zahtevajo«, mora priznati, da slišimo to besedo navadno tam, kjer se gre za dobro stvar, premalo je pa ljudem, zlasti mladini, tam, kjer je zabava, veselica, dušna nevarnost.

O, da bi vsaj Marijini otroci bodrili drug drugega z besedami: »Premalo zahtevajo vse premalo za današnjo resnobo — no dobo ko žanje pekel in zmagujejo privrženci Luciferja. Hčere Marijine, sinovi Marijini! Vsak izmed nas se oprimimo načela »vse premalo zahtevajo«, delujmo vsak za skupnost, za disciplino, za red! Sladke naj so nam žrtve za Boga in Marijo! Saj smo izbrana četa pod praporom Brezmadežne. Več ko ji damo, njej svoji Materi, svoji Kraljici, več nam bo dala ona v bogato zameno. Več ko dam, več imam, to bo veljalo za vse velikodušne člane tiste izbrane čete, o kateri so zapisane besede: »Veliko je poklicanih, a malo izvoljenih.« M.

Shod češkoslovaških Marijinih družb v Brnu.

Poroča katehet Frančišek Bonač.

II.

Celo številko »Bogoljuba« bi lahko napolnil s poročilom o brnskem shodu č. sl. Mar. družb, če bi hotel podati jasno sliko o tem prekrasnem javnem nastopu naših severnih bratov. Toda prostor je, kakor veste, tako pičel, da mora biti pero silno oprežno, da ne zdrkne preko določenih mej. 14. in 15. avgust l. 1921. sta bila na nedeljo in ponedeljek. Že v soboto so se

cd vsepovsod zgrinjale trume Mar. otrok. po železnicah, vozovih, peš ali celo v avtomobilih. Takoj pripomnim, da znajo češki katoličani biti vsebolj ponosni na svoje krščansko prepričanje, nego njihovi južni bratje, dasi bi že zavoljo gorkejšega podnebja morala biti pri nas vse drugačna živahnost in odločnost. Toda moj Kranjc se ti ne zgane, dokler mu streha ne gori nad

bišo! In to v verskem in narodnem oziru. Ko sem gledal te pristno slovanske obraze, večidel obrite, te stasite mladce v čudovito lepem narodnem kroju, ko sem zrl vso to slikovito množico, med njimi pa dokaj gospóde, se mi je zdelo kakor da je na njihovih obrazih tisti odločni rimski ponos: rimski državljani sem, ki ga je Rimljan tako bahato kazal, toda prenešen in vse drugače pomenljiv: »Državljan sem nebeškega carstva«.

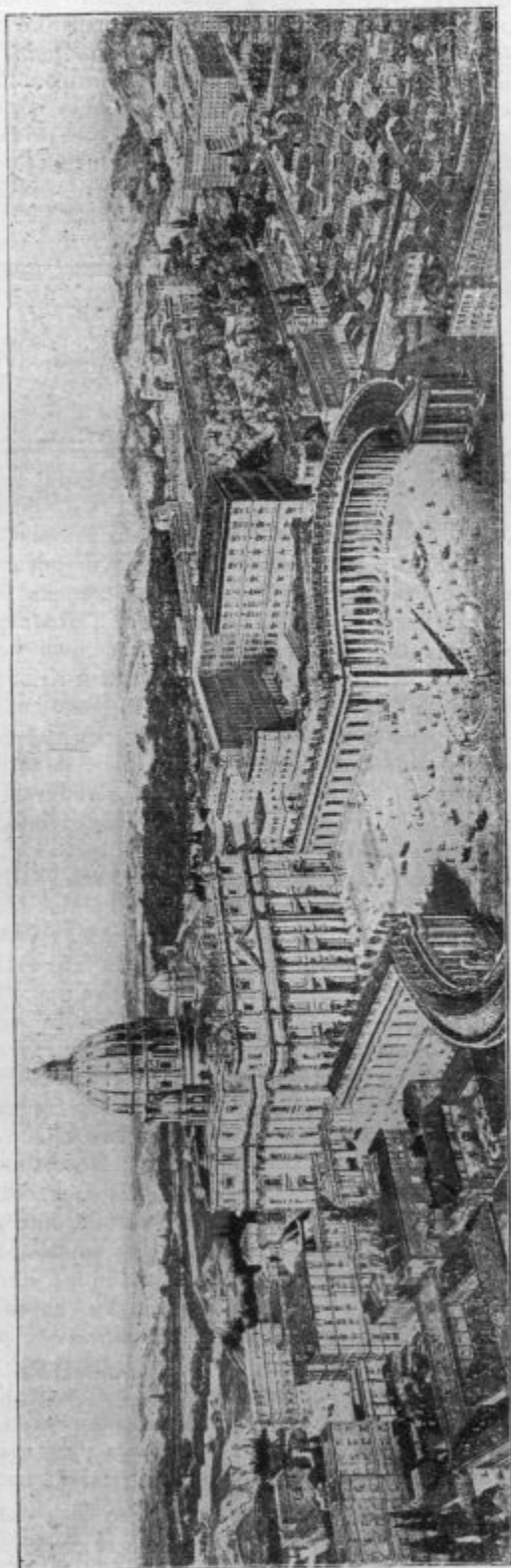
Cerkvena opravila so se vršila v prekrasni cerkvi očetov redemptoristov. Kakor mogočen orkester je valovilo proti nebu petje zbrane množice pri pontifikalni maši, ki jo je koj v začetku, 14. avgusta, služil presvetli vladika, oče Morave, veliki prijatelj blagopokojnega našega Kreka, nadškof olomuški dr. Anton Ciril Stojan. Naše uho je nekoliko motilo le to, da so peli le enoglasno, dočim se pri nas vedno poje večglasno. Ravnotako moti nas, jugovce, ona navada Čehov, da, ko na primer prihajajo velikanske množice naroda na Velehrad ali na Mostin (nekakšne Brezje), kak starejši možakar naprej pove na glas eno kitico kake nabožne pesmi in potem tisoči in tisoči tisto kitico za njim počó ponavljajo in to se vleče včasih po cele ure. Za nas silno enolično, Prefresliiva in vzorna pa je globoka pobožnost in resnoba moravskega ljudstva.

Zborovanja so se vršila v »Besednem domu« brnskem, kjer imajo poleg Sokolov svoj sedež Orli, kjer so poleg katoliške čitalnice in meščanskega kluba še drugi prostori raznih kulturnih društev, in vendar vlada med njimi, kakor smo opazili, velika strpnost. Prid' zidar se lès učiti! Naša unionska dvorana v Ljubljani sprejme vase, recimo največ 2500 ljudi. (Natlačena menda 3000. Ur.) Velika dvorana Besede v Brnu pa je ob dnevih veleshoda Mar. družb Č. S. R. obsegala preko 4000 ljudi, in izmed teh več kot dobro tretjino mož korenjakov z Marijino svetinjo na junaških prsih. Razume se samo ob sebi, kako navdušeno se govori takemu številu navzočega občinstva, in da sta oba odposlanca Slovenije žela burne pozdrave, ko sta prinesla pozdrave bratov in sester izpod Triglava. Slavnostna zborovanja so bila štiri, vmes pa so zborovali v malih dvoranah razni odseki, kakor nabožni misijonski, dobrodelni in še drugi. Bil je to nekaj podučen tečaj, kjer so se dajala navodila, kako naj se po raznih družbah ti odseki udelejujejo. Kaj naj izluščim iz mnogih govorov na raznih shodih? Predsednik zborovanj, pomožni škof dr. Wis-

nar, je našteval rane današnje družbe in kakor ima zdravnik-ranocelnik ob strani razne pomočnike in usmiljenke, tako ima Bog pri zdravljenju človeške družbe ob strani predobro pomočnico in usmiljenko, ki pozna vse naše rane, Mater božjo. Nadškof Stojan je omenjal, kako so njihovi predniki goreli v ljubezni do Marije. Moderni zmaj brezverstva je ponekod s strupenimi plini požgal te zlahtne cvetke. Treba je dati zadoščenja razžaljenemu Bogu in Mariji. To naj se godi po Marijinih družbah. Škof brnski Klein je našteval razne dogodke iz češke zgodovine, osobito iz ožje moravske, kako je Marija pomagala Čehom in Marijaviji. — Na prvem slavnostnem zborovanju je dobil besedo tudi poročevalec, in dasi noben govornik, razven slavnostnih, ni smel govoriti preko 10 minut, so vendar navzoči z napeto pozornostjo sledili dvajsetminutnemu govoru, kjer je poročevalec govoril o stanju družb v Sloveniji, prinesel pozdrave vseh slovenskih Marijinih otrok in končal z željo, da bi čimprej zborovala celokupna slovanska Marijina družina. — Prelep je bil govor: »Marijina družba in češki narod«. Za časa Karola IV. je bil češki rod takorekoč med prvimi v Evropi. Vir prosvete in moči mu je bila vera, ki se je zlasti gojila v številnih kongregacijah. Bile so kvas, ki so vse prekvasile. Po tridesetletni vojni je ležal češki rod na tleh in zopet ga je dvignila vera in Marija. Nekaj sličnega se dogaja po tej strašni vojni. Ob zibki vsakega naroda stoji vera, brezverstvo je pa zanj mrtvaški oder. — Solze so stopile vsem v oči, ko sta dve dvanajstletni deklici nad vse ljubko in prisrčno pozdravili navzoče v imenu 1200 malih družbenk. Med drugimi so govorili tudi zastopniki 200 dunajskih, med temi dveh čeških kongregacij. — V nedeljo zvečer je bila slavnostna akademija. Bila je to veličastna himna, ko je utripalo srce teh zlatih Marijinih otrok v nežni ljubavi do presvete Gospe, ko so se zgrinjali zvoki instrumentov in človeških grl v čudovit odmev onih melodij, ki jih izvalja nevidna roka nebeških duhov v sijajnih dvoranah sijonskih, ledva je končala ena stvar, že se je pričela druga, in to v silni avgustovi vročini. In vse te množice so vstrajale v železni disciplini in vzorni potrpežljivosti. — Na drugem slavnostnem zborovanju se je oglasil k besedi g. Rebolj in izročal pozdrav zlasti v imenu slovenskega orlovstva. Poudarjal je, naj se v katoliških organizacijah goji notranjost, ne samo vnajšnjost. Bolj na globoko! Kdor Orel, ta otrok

Marijin! Z viharnim odobravanjem so navzoči sprejeli njegove besede in klicali, da so vse prav dobro razumeli in da hočejo, naj se na orlovskih praporih in zastavah blešči napis: »Kdor Orel, ta Marijin otrok!« — Sijajno je govorila neka učiteljica iz Prage: Križa in ljubezni do Marije si ne damo vreči iz šol! Zastopnik lurških čeških romarjev je poudarjal, naj bi bila katoliška Č. S. R. most med zapadno Evropo in Rusijo. Z Marijinim češčenjem to najlažje dosežemo.

Na Veliki Šmarin so vsi ti bataljoni pristopali k mizi Gospodovi. Človek bi moral imeti angeljsko pero, da popiše ta nadvse ganljivi prizor, kakor tudi tiste mogočne trenutke, ko je ta armada Marijina v sijajnem sprevodu javno pokazala svojo ljubezen do Marije po ulicah mesta brnskega, zlasti pa oni trenotek, ko sta med igranjem dveh godb in pevanjem Marijinih pesmi, tajnika Mar. kongregacij iz Prage in Brna s prelepimi venci okinčala Mar spomenik na trgu Svobode. Javno zadoščenje Mariji za javno onečaščenje v prvih dneh prevrata v Pragi na staromestnem trgu. »Zdá se, že ti katolici to prece jen vyhrají« (Zdi se, da ti katoličani vedno bolj prodirajo), je zašepetal za menoj eleganten meščan svojemu drugu na uho. Da, pa prav gotovo! Saj ž njimi je ona, ki je »kakor razvrščena bojna četa na bojišču«. Nadvse ganljivo je bilo, kako je na tretjem slavnostnem zborovanju neka družbenka iz Michálkovic na Šleskem, kjer jim je češka narodna cerkev oropala in vzela domačo cerkev, tako da morajo hoditi domačini eno uro daleč do Moravske Ostrave, navdušeno prisegala v imenu tovarišic še nadaljno zvestobo Mariji in Rimu. — Zanimivo je bilo predavanje: »Mar. družba in inteligenca«, — toda g. urednik postaja nestrpen. Še to naj omenim, da so, zlasti na zaključnem slavnostnem zborovanju govorili razni katoliški poslanci, pred vsemi V. M y s l i v e c, ki je govoril o socialnem pomenu pobožnosti do Marije. Govoril je skoro dve uri. Zapomnil sem si zlasti stavek: »Iz razbitih križev se kujejo okovi za ljudstvo. Kdor zapušča križ, leze polagoma v židovski kaftan.« Na koncu je vzkliknil: »In naj bodo naši protivniki sami Goljati, zapomnite si, da je mali David premagal Goljata! Premagal ga je z zaupanjem na Boga, mi jih bomo premagali z imenom Marijinim!« — Resolucija teh zborovanj, sprejeta z urnebesnim odobravanjem: jeklena zvestoba do Cerkve, sv. očeta in škofov. Edina prava zvezda narodu češkemu: Katoliška vera. Bojevati se

Cerkev in trg sv. Petra
v Rimu. Vatikan

hočejo z vsemi silami za krščansko šolo. Razbiti hočejo vsak teror nasprotnikov, posebno socialistov. S studom se spominjajo praške sramote, ne bodo mirovali, dokler se ta madež ne izbriše docela. Dokazati hočejo, da je opravičen izrek: »že (da) milá jest Panna (Gospa) Maria Čechům milí i Čechové Panně Marii«. Nato

je po dvorani odmevala kot grom papeževa himna, »Kde domov můj« in »Nad Tatrou sa blýská«. Razšli so se kot Makabejci — kladivarji — Marija jim kaže pot, Marija jih bodri... Bratje, hvala Vam!... Z Marijo k neminljivim zvezdam večne slave in časti!

Po svetu.

Papež z oljčno vejico.

Umrlega sv. očeta Benedikta XV. imenujejo po pravici dobrodelnega papeža — papeža ljubezni do bližnjega. Ta svoj program je napovedal v prvi okrožnici, namenjeni vesoljnemu svetu. »Da bi ljubezen Jezusa Kristusa zopet zavládala v vseh ljudeh: to bomo imeli vedno pred očmi kot poseben program našega papeževanja.« Dvakratna zbirka, ki je donesla milijone za sirote in stradalóče, prizadevanje za Rusijo, to in še mnoge druge dobrodelnosti so priča Benediktove ljubezni.

Kakor socialna okrožnica Leona XIII., kakor zakramentalni odlok Pija X., tako ima in bo imela okrožnica † Benedikta XV. vojujočim se državnim oblastnikom avgusta leta 1917, dalekosežno veljavo. »Na mesto orožja naj stopi pravica!« »Uveljavi naj se istodobno in vsestransko razoroženje po medsebojnem sporazumu vseh.« — Način razoroženja naj bi bil ta-le: »Sporazumno med vsemi državami naj se odpravi obvezna vojaška služba; ustanovi naj se mednarodno razsodišče za rešitev spornih vprašanj.« — Mir je razglašal Benedikt, mir je prosil od Boga za vse narode, mir je bila zadnja njegova iskrena želja na smrtni postelji. Ko je umiral, je prosil veliki penitencijar papeža: »Svetost! Blagoslovite narode, ki pričakujejo miru!« Umirajoči odpre oči, pa se dvigne z največjim naporom v postelji. S stegneno roko in odprtimi prsti napravi slovesen križ, kakor bi bil na papežkem prestolu, ne pa na smrtni postelji. Od napora premagán je zdrknil zopet v posteljo. Malo minut nato je prenehalo njegovo srce biti.

Volitev papeža. Po poročilih iz Rima se bo glede volitve po odredbi sedanjega sv. očeta toliko spremenilo, da se bo volitev začela šele 20. dan po smrti prejšnjega papeža in ne 10. dan, kakor je bilo dosedaj, ker ne morejo

vsi kardinali v tem času priti v Rim. Amerikanski kardinali (4) so volitev zamudili in prišli šele h kronanju papeža.

Sv. Peter in Vatikan. Na sliki, ki jo imate danes pred seboj, glejte ono veliko poslopje na desno od cerkve. To je Vatikan, papeževa palača. Razteza se skoro tja do konca slike. Zadaš med cerkvijo in Vatikanom oni zaraščeni prostor je vatikanski vrt. Na levo tik cerkve ono poslopje s kupolo je zakristija; v hiši, ki se zraven drži, pa stanujejo kanoniki sv. Petra.

Prvi ameriški svetnik. Dne 11. decembra m. l. so sv. oče Benedikt XV. proglasili blaženim Ivana Nepomučana Neumann. To je prvi ameriški svetnik. Bil je redovnik iz kongregacije redemptoristov in naposled škof v Filadelfiji. Oče mu je bil Nemec, mati Čehinja. Sv. oče so na zahvalni govor generala redemptoristov zlasti poudarili, da se svetost ne izraža samo v veličastnih junaških delih, ampak posebno tudi v neizpremenljivi stanovitosti v dobrem kljub vsem težavam in v tišem zvestem spolnjevanju dolžnosti brez vsake sebičnosti.

Po domovini.

Slovenska dekleta v Zagrebu so se že začele zbirati in organizirati. V torek, 21. februarja so imele prvi sestanek na porti pri frančiškanih. Prišlo jih je 10. Izvolile so odbor. Obrnile so se do slovenskih duhovnikov, ki so v Zagrebu, da bi se zanje zavzeli. Slovenskih duhovnikov v Zagrebu je zdaj 6, ki se bodo radi pobrinili za Slovenke. Za zdaj je določeno, da bodo imele vsak mesec enkrat slovensko pridigo in sicer v frančiškanski cerkvi. Skrbite le ve dobra dekleta, ki berete Bogoljuba — in tega je v Zagrebu precej — da poiščete in spravite skupaj kolikor mogoče vse slovenske tovarišice! Ko boste pa enkrat ženske organizirane, pridejo na vrsto pa tudi m o ž.

k i. Saj v Zagrebu je, pravijo, kakih 10.000 Slovencev. Koliko teh ljudi bi se dalo rešiti za Boga in cerkev, ko bi se kdo zanje zavzel. Ko bodo slišali, da je slovenska pridiga, bo marsikdo sam rad prišel, druge pa morate poiskati in pripeljati! Poročajte kaj, kako vam gre ta reč skupaj!

Slovenke v Belgradu — kje ste pa ve?
V predzadnji številki vam je dal »Bogoljub« malo navodila, kako se stvari lotite. A iz Zagreba je brž prišel odgovor, iz Belgrada ga pa še nič ni. Naj piše vsaj ena, da se vemo na koga obrniti! Po Veliki noči se vidimo v Belgradu. Naj se zbere kolikor mogoče veliko Slovenk; če drugod ni prostora, pa v katoliški cerkvi! Dan in ura se bo še naznanila. Tam se bo potem vse nadaljno potrebno uredilo. Pa le gotovo! Ne sme ostati pri samih besedah! Pobriganje se najprej same zase, potem se bo še tudi kdo drug za vas pobrigal!

Tudi po drugih hrvaških in srbskih mestih, kjer je kaj Slovenk, naj se združijo in organizirajo! Iz Virovitice pišejo po Bogoljuba, iz Vinkovcev poročajo, da je tam »konec krščanskega življenja«, da služkinje ne smejo v cerkev itd. V Brodu jih je nekaj, in Bog ve, kje še vse. Naj piše iz vseh teh krajev vsaj po ena in pove, koliko jih je ter malo opiše ondote razmere. Potem bomo videli, kaj se da storiti.

Za zgradbo katoliške cerkve v Belgradu pridno zbirajo prispevke. Ob novem letu so imeli katoličani v Belgradu v ta namen prirejeno veselico, ki je bila številno obiskana. Kralj Aleksander je ob ti priliki izročil lep dar 5000 dinarjev. — Da bi le kmalu začeli z zidanjem; katoličanov v naši prestolici je 10.000, pa imajo za službo božjo samo malo cerkvico.

Marijine družbe.

Iz Platišč v Slovenski Benečiji. Razveseljivo je dejstvo, da obstoji v Slov. Benečiji večje število Marijinih družb in se ustanavljajo še vedno nove. Taka nova dekleška Marijina družba je pognala od konca lanskega leta tudi v Platiščih. Slovesen sprejem se je vršil lani 8. decembra in letos na dan sv. Ivana, patrona platiške duhovnije. Tako je zdaj v družbi skupno nad 40 deklet. Dasi je imela družba v začetku več nasprotnikov, so se imenovana dneva vsa nasprotja čudovito podelila in pomirila. Vse gleda v družbi nekaj vzvišenega. Celo marsikako dekle »iz sosednih vasi, kjer družbe še nimajo, je zahrepenelo ob sprejemu na Ivanovo: »Kako rada bi postala i jaz Marijina hči!« A so družbenice tudi res zgledne, vzorne, požrtvovalne. Enega srca so in ene duše.

Da bi si mogle čimprej oskrbeti družbeno zastavo, so nekatere zjutraj že rano vstajale, kmalu po polnoči, si natovorile bremena oglja ter hitele z njim do avtovoza na sv. Matija pod Tipano. Druge so nosile ob dela prostem času seno in tramove. In še več drugih načinov je iznašla njihova ljubezen in gorečnost. Vse pa so prinesle zaslužek v družbeno blagajno. Tako so mogle dne 24. jun. že slovesno blagosloviti družbeno zastavo ki je stala 1.300 L. Kak ugled uživa družba med vaščani, priča dejstvo, da zdaj v Platiščih ne velja noben pogreb, ako ga ne spremlja Marijina družba z zastavo. Vsa čast vam, dekleta platiška! Le na eno oprostite, bi vas rad opozoril: Da bi po Marijinem zgledu i v družbenih napisih, i v molitvah, i v petju bolj ljubile in bolj cenile svoj domači jezik. Marija se ni sramovala svoje domače aramejske govornice. Ker je bila rojena med judovskim narodom je v tem videla, da Bog hoče naj ona govori in ljubi ta sicer na svetu bolj prezirani jezik. Ni ga zapostavljala elegantni grščini ali veljavni latinščini. Ni iskala, kar je imenitno pred svetom, temveč le božjo voljo. Posnemajmo Marijo v njeni ponižnosti tudi v tem oziru! — In še nekaj! Letos je bila naročena na družbeno glasilo »Bogoljub« le ena družbenica. Res je, da čitate le bolj težavo slovenske knjige, ker imate doma samo italijansko šolo. Toda kar je storila ena, prvina, ki ji gre v vaših razmerah vse priznanje, bi menda vendar lahko še nekatere druge. In ko »Bogoljub« enkrat prečitata, ga boste brale drugič že mnogo lažje in celo nestrpno ga boste pričakovale. Upam, da bo imel za l. 1922: »Bogoljub« pri vas več naročnikov. Po možnosti vam pojde gotovo na roko domači g. vikar. Marijine hčere, zganite se, poagitirajte! Sicer pa vam želim v družbi kar največ napredka in uspeha. Na svidenje!

To je menda prvi dopis iz Beneške Slovenije. Le še večkrat se kaj oglasite! In pa Bogoljuba, seveda, tega več med Vas! Le tudi Vi se nam bolj približajte! Pri goriških Slovenih, Vaših sosedih, imate zdaj oporo; nanje se naslonite! In po njih naj se tudi bolj seznanimo in zbližamo mi z Vami in Vi z nami! Pozdravljeni! — Uredništvo.

Dijaška kongregacija v zavodu sv. Stanislava. Po vojski je naša družba zopet postala Marijina družba. Manjka seveda še mnogo, vendar pa upamo, da bo tudi to kmalu popravljeno. Kje je vzrok tej spremembi? V veliki meri gotovo v preobratu zunanjih razmer. Kakor skoro vse organizacije, tako se je tudi naša kongregacija zavedla, kako globoko leži, da mora vstati. Nadaljni vzrok je brez dvoma v odboru, ki se je začel zavedati, da mora biti

utelešena kongregacijska ideja. Stanje kongregacije je gotovo zelo odvisno od odbora, posebno če se prav mnogokrat sestane k sejам, ki, čim bolj so pogostne, tem bolj koristijo vsaki organizaciji. — Naša družba ima Pijev (evharistični), misijonski, »Magnificat« (pevski) in apologetični (versko-znanstveni) odsek. V predavanjih pri teh odsekih se učimo stvari, v katerih mora biti vsak kongreganist doma. Posebno važen del odsekovega dela je pouk o bistvu in nalogah kongregacije; kajti, kdor svojo organizacijo dobro pozna, ta bo tudi mogel v njej delovati in žeti sadove. Naš vzor je lepa prva kongregacija v Rimu. Z Marijino pomočjo se hočemo bližati, kolikor mogoče, temu vzoru.

Črniče pri Gorici. Naša Marijina družba, ki se je v neposredni bližini fronte držala cel čas vojske, si je letos izvolila svoj časniški odsek. Uspeh tega je, da imamo letos 50 (petdeset) iztisov Bogoljuba. Družba si je izbrala tudi odsek za kinčanje oltarjev, ki izvrstno oskrbuje svojo nalogo. Naša cerkev je ob nedeljah in praznikih pravi cvetlični vrt. Število družbenic se je tekom vojske skrcilo skoraj na polovico. Morila je telesna smrt, a tudi dušna kuga ni prizanesla. Leta po vojski so bila še mnogo nevarnejša za družbenice kot prejšnja, ko je bila cela naša župnija spremenjena v veliko vojašnico. Zadnje leto pa so nam naše vrste zredčile obile poroke. Fantje so spreviedeli, da jim bodo najboljše družice v življenju končno vendarle značajne Marijine družbenice in so nam odpeljali eno za drugo pred oltar. (Bravo, bravo! Tako je prav! Ur.) Celo iz daljne Amerike je prišel domačin, blag mladenič, in nam je bivšo prednico odpeljal s seboj. Vse te se še vedno z veseljem spominjajo tistih lepih ur iz Marijine družbe in mnoge izmed njih so tudi med letošnjimi naročnicami Bogoljuba. Tako je prav, Bogoljub naj spremlja nje in njih družine! Vsem poročenim družbenicam pa pomagaj ljuba Mati Marija, da bodo dobre gospodinje in matere, kakor so bile dobre družbenice. Tudi naraščaj se je začel oglašati in ker smo dobili svojo sobo za zbirališče, upamo, da bomo začeli živahno družbeno življenje.

Celje. Poročilo Mar. Dr. za leto 1921. Kakor druga leta, je tudi letos priredila naša družba izlet in sicer na prijazno Št. Jungertno goro nad Galicijo, kjer se je po končani cerkveni slovesnosti razvil velik dekliski tabor, katerega je vodil č. g. Krajnc iz Celja. Med drugimi so nastopile tudi dve govornici iz Celja. Naši odseki vsi vneto delujejo, zlasti se je zopet odlikoval »Dobrodelni« s svojo božičnico. Obdarovanih je bilo okrog trideset druž-

benk, ponajveč takih, ki so onemogle za delo, revne in pomoči potrebne. Tako hočemo tudi za naprej z Marijino pomočjo vse storiti v obrambo sv. vere in v dobrobit našega naroda.

Iz Kanala. Pri nas se Marijina družba prav dobro razvija kljub raznim zaprekam. Leta 1918 je štela 45 članic, 1919 52 in 1920 72 članic. Kot begunci smo bili razkropljeni po cellem svetu. Ko smo se leta 1919 vrnili v domovino, so se Marijine hčere že prvo nedeljo zbrale in pogovarjale glede društvenega dela. Kljub raznim neugodnostim se je društveno življenje začelo lepo razvijati. Prvo leto so imele shode v mali kapelici na pokopališču, katera je bila do polovice napolnjena z granatami. Ko je bilo župnišče nekoliko popravljeno, je odstopil č. g. dekan-voditelj malo sobico, ki je služila za kapelo do 24. marca 1921. Tega dne je bila za silo popravljena cerkev, nanovo posvečena. Tako je društveno delovanje prišlo vsaj nekoliko v pravi tir. Naša družba deluje jako dobro. Odsekov ima šest. Lepo nalogo ima odsek lepega zgleda. V prvi vrsti skrbi zato, da se med članicami ne udomače neprimerne noše. Poleg tega ohranjuje navado, da hodiijo članice v cerkev s pokritimi glavami, kar je za hram božji zelo primerno. Težko nalogo ima časniški odsek. Lansko leto je imel Bogoljub 25 naročnikov, letos se je njih število povečalo na 50. — Lansko leto (1921), ko so Marijine hčere obhajale desetletnico ustanovitve družbe, so priredile krasno slavnost, kakršne še ni videl Kanal. Od 5. do 8. decembra so imele duhovne vaje. 8. decembra popoldne so v krasnem sprevedu ob udeležitvi mnogobrojnega ljudstva prenesle kip Brezmadežne — prvo darilo za cerkev po vojni — iz župnišča v cerkev. Pred cerkvenimi vrati je članica v krasnem govoru ganila ljudstvo do solz. Nato je sledilo posvečenje kipa, po posvečenju govor in sprejem novih članic v družbo. Natlačeno polna je bila cerkev, kar sicer pri nas žalibog ni navada. Po končani slavnosti v cerkvi se je praznovanje praznika nadaljevalo z igrama »Ljudmila« in »Gospa Kordula«, z deklamacijo »Soči« in pevskeimi točkami. — Zelo težko je članicam, da jih zapusti njihov dolgoletni skrbni voditelj preč. g. Anton Berlot, prej dekan, sedaj kanonik, ki čaka svojega namestnika na dekaniji. Z njegovo pomočjo se je družba tako povzpela. Kar je sedaj deklet v Marijini družbi, so vse prave Marijine hčere. Ko bi ne bilo plesov, bi bila družba gotovo večja. Čast pa Kanalcem, da ne prirejajo več javnih plesov, ki so poguba našega naroda.

Iz Bevk. Tudi naša M. D. se je začela počasi gibati. Sprejem smo imele 14. avgusta.

Sprejetih je bilo 6, cela družba šteje 18 družbenic. Odsekov še nimamo. Z Marijino pomočjo upamo, da kmalu odstranimo vse zapreke, ki nam branijo večje delo v družbi. Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani smo nabrale 900 K, za Istrijo 600 K in za Klaverjevo družbo 200 K. Domoljubov imamo 30, Bogoljubov pa 22.

Kloster pri Grebinju (Koroško). Bogoljub je bil tukaj skoraj popolnoma neznan, toda polagoma se bo gotovo tudi tu prav udomačil; kdor ga pogleda le malo od zunaj ali znotraj, vsakemu se takoj prikupi; upajmo, da se bo po njem verska in tudi narodna zavest močno poživila. Kako nujno potrebno bi bilo duhovno prenovljenje po sv. misijonu, a na to ni misliti, ko je slovenska Koroška proti jugu tako

le na verskem polju in zaslonbe nikjer. Tukajšnja župnija šteje več kot 1000 duš, kamor so prisiljeni hoditi tudi Slovenci iz bližnjega trga in okolice Grebinja, da slišijo vsaj časih slovensko pridigo in se morejo slovensko spovedovati, ker Grebinj ima zdaj nemškega župnika, ki deluje sicer izvrstno, a v nemškem duhu. Ni pa nobenega upanja, da bi v tej stvari nastala sprememba.

Škale. Letno poročilo misijonskega odseka. To leto 1921 je naš odsek poslal za: Afrikanske misijone 474 K, za Armado sv. Križa v sveto deželo 364 K, za misijonsko mašno zvezo v Grobljah 1850 K. Skupaj: 2638 K, in še več drugih reči v razne namene.

Iz Dola pri Ljubljani. Časniški odsek je zopet letos pridobil novih naročnikov za kat.

S shoda čeških Marijinih družb.

zaplankana. Omenil je sicer že zadnji Bogoljub, da bi posvetni slovenski duhovniki napravljali misijone, a preden se bo ta stvar prav organizirala, bo poteklo menda še veliko časa. Po mojih mislih se bo to iz več razlogov težko izpeljalo. Kako bi jih naše slovensko ljudstvo bilo veselo, a nasprotniki, zlasti nemčurji, bi jih menda povsod ali sploh preprečili ali zelo ovirali, kakor so to delali skoraj povsod še pred vojsko. Kako potrebna bi bila Marijina družba, ko postanejo nezakonske matere deklice od 15.—17. let in ta kuža nečistosti je tukaj zelo razširjena. Ali ne kliče to po izvanrednih pomočnikih? Velike težkoče imamo v dušnem pastirstvu, jo hočemo delovati

časopisje. Pod skupnim naslovom dobivamo v župnijo 78 Bogoljubov, 72 Domoljubov in 10 Glasnikov Najsv. Src. Med mladino prihaja 6 Vrtecev, 14 Angeljčkov in 28 Orličev. Razdelili smo 30 Mar. misijonskih koledarjev, še več pa Klaverjevih, zlasti otroških koledarčkov Pri misijonskem odseku pod kateheto-vim vodstvom z veliko vnemo deluje šolska mladina. V preteklem letu se je zbralo za afr. misijone okrog 2000 kron; v župniji je tudi sv. Detinstvo. V obhajilnem odseku, ki ima tudi mesečne sestanke, se zelo trudijo žene iz Mar. družbe, tudi iz dekl. družbe jih je nekaj prav zglednih, splošno se pa dekleta veliko premalo potrjujejo za pogostno sv. obha-

jilo. Za olepšanje cerkve, posebno ob večjih praznikih, pa vzajemno skrbita Mar. družbi žena in deklet s prav znatnimi žrtvami in veliko vremo, tako, da se v dolski cerkvi ob praznikih lahko pobožno moli prav radi svatovske obleke, v katero je odeta. — Fantovska Mar. družba se je na Svečnico tudi pomnožila. V župniji imamo tudi III. red sv. Frančiška, v katerem je precej goreh udov.

Ribno pri Bledu. Pri nas smo obhajali od 29. jan. do 5. febr. sv. misijon, ki sta ga vodila preč. gg. superijor Alojzij Plantarič in dr. Fr. Knavs z veliko vremo. Udeležba je bila velika. Bog daj svoj blagoslov! Marijina družba je imela poseben shod. Nekatera dekleta so bila izključena zaradi plesa, vendar jih je še mnogo dobrih. Pred kratkim je umrla Marija Jekler, dolgoletna in poštena Marijina družbenica, takoj po sv. misijonu pa je nagloma umrl Janez Koselj, ugleden in pošten posestnik.

Škocijan pri Turjaku. V Marijini družbi nas je 71 deklet. Pri shodih, ki jih imamo v šoli, nastopamo tudi dekleta s kratkimi govori. (Tako je pravl Ur.) Dan celodnevnega češčenja, četudi delavnik, je vsa fara imela kakor zapovedan praznik. Bilo je ta dan 700 obhajil. Ko je bilo v krasno ozaljšani cerkvi presv. Rešnje Telo izpostavljeno ob 6. uri zjutraj — so zažrmeli mogočni streli iz možnarjev in na koru je zaigrala orlovska godba pesem: Vse se danes veseli. Jezusa smo sprejeli kot kralja. Gregorski gospod svetnik Krumpeštar je ta dan dvakrat ognjevito pridigal. Pridige njegove so take, da se kmalu ne pozabijo. Cerkev je bila polna ljudstva. Najprej so molili možje, ki so imeli v zgodnjih jutranjih urah prednost pri spovednici. Fantje so pri svoji molitveni uri prepevali, ker je kakšno ponočno petje včasih žalilo Odrašenika. Dekleta smo veliko pesmic zapele pred Zveličarjem, ker se nam je reklo, da dvakrat moli, kdor poje. Vsako molitveno uro je oznanjevalo zvonjenje in strel. — (Tu se učite vsi, kako se obhaja celodnevno češčenje! V marsikateri cerkvi pa vlada tak dan dolgčas. Tako se mora Bog častiti! Kol'kor moreš, tol'ko hvali... Ur.)

Št. Jernej. Naša Marijina družba obstoji 20 let. V ta spomin smo imele pred Svečnico štiridnevne duhovne vaje, katere so vodili č. p. Jožef Sečnik. Družba šteje 525 članic. Imamo več članic, ki so bile ob času duhovnih vaj lahko vesele, ker so že 20 let pod zastavo Marijino. Vpeljane imamo tudi zasebne shode vsakih 14 dni, pri katerih je petje, govor, deklamacije ter razgovori o odsekih, ki jih imamo šest: evharistični, treznostni, misijonski, dobrodelni, tiskovni in olepševalni, katere hočemo še poživiti. — (Hvale in posne-

manja vredno! Tolika družba in tako živahno življenje! Ur.)

Zagorje pri Pilštanju. Marijina družba je razmeroma po številu župljanov v Zagorju velika. Šteje 64 udov in obstoji komaj dobro leto. Veselja polna je srce čestilca Marijinega, ko čuje dan za dnevom pri sv. maši moliti in prepevati pobožne molitve in pesmi v čast Marijino. Odseki družbe: obhajilni, pevski, književni, zdravstveni in podučljivi neumorno delajo in se trudijo za napredek v župniji. Z vso gorečnostjo upa odbor Marijine družbe z dostojanstvenim nastopom počastiti svojo Mater ob romarski svečanosti v Zagorskem, ko bomo obhajali šestdnevnicu in jo bodo vodili preč. gg. misijonarji iz Celja od 24. do 29. maja t. l. S pobožnostjo v cerkvi bo zvezana veličastna svečanost i v Lurški jami. Častilci Marijini od blizu in daleč gorko povabljeni!

Spominjajte se umrlih: Jožef Hočevar, Mekinje. — Turk Ana, Vrbič Jožefa, Drmaž Marija, Šuštaršič Terezija, škof Jožefa, Vovko Nežka, Bratkovič Jožefa, Furar Ana, Slabe Terezija, vse iz Št. Jerneja. — Ambrož Ana, Štepec Marija, Zupančič Frančiška, Št. Vid na Dolenjskem. — Banko Elizabeta s Pribove, Marija Nazaret. — Marinšek Frančiška, Hajdin. — N. v m. p.!

Dobre knjige.

O dveh grehih. Trinajst govorov za moralno v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani govoril dr. Mihael Opek. — To je tretja zbirka dr. Opekovihi pridig. Prvi dve zbirki imata namen utrjevati vero, ta pa pospeševati moralno, t. j. čednostno krščansko življenje. Zato je ta zbirka še večje praktične važnosti in jo bo marsikdo s pridom bral, ki prvih dveh ne potrebuje, ker je v veri trden. Naj bi prišla pač v roke vsem, ki so prizadeti v dveh poglavitnih grehah, o katerih govori, namreč o nečistosti in lakomnosti! Dobro delo storite, če jo širite med takimi. Zadnja govora o miloščini sta zelo poučna za vse. Naj bi knjižica rodila veliko sadu! Cena 8 in pol Din, s pošto 9 in pol Din. Dobi se pri Ničmanu v Ljubljani.

Liturgika. Nauk o bogočastnih obredih sv. katoliške Cerkve. S 40 slikami. Spisal Alojzij Stroj, stolni kanonik v Ljubljani. Tretja izdaja. V Ljubljani 1922. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena vezani knjigi 17 dinarjev. Že več kot eno leto dni ni bilo dobiti v knjigotržtvu Liturgike. Zato nam je pisatelj jako ustregel, da je priredil novo, tretjo izdajo. Kakor znano, se je knjiga odlikovala že v prvih dveh izdajah po posebni točnosti in jasnosti. V njej najdeš vse, kar mora vedeti dobropoučen vernik o bogočastju.

Tretja izdaja se ozira povsod na določbe novega cerkvenega zakonika, n. pr. glede zapovedanih praznikov, glede pogostnega sv. obhajila bolnikov i. t. d. V jako dobro izbrano berilo je na novo sprejeta krasna Simon Gregorčičeva pesem »Svete petere rane Jezusove«. Popis stavbinskega razvoja svetih krajev in njih olupšav smemo imenovati kratko zgodovino umetnosti; zlasti ta oddelek popojasnjuje mnogotere slike, izmed katerih jih četrtina predločuje predmete krščanske umetnosti iz domačih krajev, ozir. domačih umetnikov (n. pr. stolnica v Zagrebu, M. Langusov »Jezus na križu« i. t. d.). Slike so v tretji izdaji na boljšem papirju in prav lepo odtisnjene. Cena liturgike se sme v primeri z drugimi knjigami imenovati jako nizka.

Odpustki

za mesec april 1922.

P. o. pomeni popolni odpustek;
v. o. pomeni vesoljna odveza.

1. Sobota, prva v mescu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mescu; tiha. Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem.

4. Torèk. Sv. Benedikt Fil. P. o.: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) istim kakor 23. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

5. Sreda. Sv. Julijana. P. o. udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan.

6. Četrtek, prvi v mescu. P. o. istim kakor včeraj.

7. Petek, prvi v mescu. Marija sedem žalosti. P. o.: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta; c) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega; d) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine žalostne Matere b. s črnim škapulirjem; f) udom

bratovščine za duše v vicah; g) udom bratovščine sv. Družine; h) udom rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi.

9. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan skozi ves veliki teden do vštete velikonočne nedelje.

13. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; glej spodaj opombo; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišljujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsvetejši Zakrament; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; spoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine sv. Družine.

14. Veliki petek. Kdor danes popoldne od tretje ure naprej ali jutri do enajste ure dopolne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k sv. obhajilu. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. V zadobljenje odpustka zadostuje sv. obhajilo prejšnjega dne.

16. Nedelja. Velika noč. Sv. Rafael. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; glej spodaj opombo; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkvâ morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje bratovščine preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske bratovščine v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenasev in 7 češčenamarij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to

izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave štacijske cerkve v Rimu.

Dalje: p. o. a) tretjerednikom, če ponove svoje obljube za ta dan ali pa prvo nedeljo potem, če so danes res stvarno zadržani; istim v. o.; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

23. **Nedelja. Bl. Egidij Asiški.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

26. **Sreda. Mati božja dobrega sveta.** P. o. udom družbe sv. Petra Kl., kakor 4. dan.

28. **Petek. Bl. Lukezij.** P. o. istim kakor 23. dan.

29. **Sobota. Sv. Peter muč.** P. o. istim kakor 23. dan.

30. **Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Benedikt.** P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. r. venec; b) istim kakor 23. dan.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Potopis po Goriškem mora tudi danes izostati in bo moral najbrž čakati še dalj časa, če bomo hoteli opisati slavnosti, katere so na vrsti. Kakor če dve, tri reke v povodnji skupaj pritečejo in ena drugo v teku zadržuje, tako je tudi tukaj. Cela povodenj! A reke lahko udarijo čez bregove, naša struga ali posoda pa mora biti vedno enako polna. Zato tako zastajanje. Po pol leta in več čakajo dobre stvari, da pridejo na vrsto. Pri tej množini blaga vnovič lepo prosimo, da vsaj slabega, slabo sestavljenega in pisanega, nikar pošiljati! Tako je le v breme uredniku, ker bi rad ustregel, pa pri najboljši volji ni mogoče. — To naj bo v pojasnilo vsem, ki na svoje stvari čakajo, pa jih ne dočakajo.

Vprašanje in prošnja. Kdo ima stare letnike Bogoljuba in jih lahko odstopi? Kdor je pri volji odstopiti jih, naj naznani uredništvu, katere letnike ima in za kako ceno bi jih prepustil.

Zaključek lista dne 10. marca.

Ravnokar je izšla že napovedana
krasna knjižica:

Rožica s Krasa.

Življenjepis vzornega mladeniča

Ernesta Mlakarja,

padlega v vojski 16. avg. 1916. V vzgled in pomenjanje vsem slovenskim fantom izdalo uredništvo »Bogoljuba«.

Predgovor k življenjepisni govor:

Fantje slovenski!

Mnogo tovarišev vam je grozanska vojska posekala, pokosila, na kosce raztrgala. Med njimi je bil tudi fantič, ki vam ga predstavlja tale knjižica. Gotovo eden najboljših, kar nam jih je vzela grda vojska!

Ni ga več — tako blagega mladeniča, ki bi bil ne le v veselje svoji materi in v čast svoji družini, ampak tudi v srečo in blagoslov svoji domovini. Pa če njega ni več, vsaj njegov spomin moramo ohraniti. In njegov zgled!

Za vas v prvi vrsti je pisana tale knjižica, fantje slovenski. Ne dobite ga sebi primernejšega berila, kakor je to. Dolgih naukov ne berete radi. Tukaj nimate suhih naukov, ampak živo življenje. To življenje samo govori! Solze stopijo človeku v oči, beročemu, kako lepo je pisal, kako modro je govoril, kako možato nastopal — 19 leten fant...

Tu boste videli, kako je fant lahko obenem vesel in pobožen, koražen in ponižen, šaljiv in vendar vseskozi dostojen. Mlakar s svojim zgledom ovrže napačni nazor, da fant, če hoče biti postaven, ne more biti pobožen; ovrže misel, da pobožnost in veselje ne gresta skupaj, da je pobožnost nekaj ženskega in za fanta ni. Tu imate fanta čednega, zalega, postavnega, pogumnega, brihtnega, veselega, šaljivega in — pobožnega kakor svetnik. O, da bi imeli več takih fantov!

Skrbite vsi dobri ljudje, da bo ta droben a krasen življenjepis prišel v roke vsakemu slovenskemu fantu, ki ima v sebi še kako iskro dobrega! Upamo, da se bo ta iskra ob tem ognju vnela in razplamtela.

Pa tudi ve d e k l e t a, ki vas neumni svet tako zelo mika in vabi, tako rad zvabi in splelje, učite se od fanta, kako gre mladost preživeti, da bo res lepa, srečna in vesela!

A tudi vam m a t e r a m je pisana ta knjižica. Tudi ve jo berite! In takih sinov nam vzgojite! Potem ne bo treba jokati zaradi njih! Če boste imele take sinove, blagor njim in vam!

Knjižico krasi 6 slik.

Čisti dobiček te knjižice se bo za porabil za prvo slovensko misijonišče v Grobljah, kamor bi bil † Mlakar vstopil, ko bi bil živel. Naročajte jo po pošti ravnotam! Naslov: Misijonišče v Grobljah, p. Domžale. Izvod stane 2½ Din (10 K). Na 10 izvodov eden povrhu. Posamezni izvodi se dobijo tudi v Jugoslovanski knjigarni in pri Ničmanu v Ljubljani. Marijine družbe imate prav apostolsko delo, če širite to knjižico med fanti in drugimi.